

Uwagi do projektu ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej zebrane w toku wstępnych nieformalnych konsultacji projektu.

Lp	Art.	Zgłaszający uwagę	Uwaga
1.	-		Uwag nie zgłosili: Dolnośląski Urząd Wojewódzki we Wrocławiu, Wojewoda Opolski, Wicewojewoda Podkarpacki, Departament Leśnictwa MŚ, Biuro Dyrektora generalnego MŚ, Departament Geologii i Koncesji Geologicznych.
2.	Ogólne	Prezydent Sosnowca	Ustawa jest potrzebna. Konieczne jest bowiem przeciwdziałanie uciążliwościom zapachowym, zwłaszcza o charakterze ostrym i chronicznym. Należy jednak wyodrębnić regulacje szczegółowe przeznaczone dla miast (o charakterze bardziej surowym ze względu na duże skupiska ludności na stosunkowo ograniczonym obszarze) oraz odrębne dla obszarów wiejskich.
3.	Ogólne	Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Wprowadzenie powyższych zapisów zasadniczo ograniczy konkurencyjność polskiego przemysłu rolno – spożywczego i produkcji rolniczej, a w efekcie pogorszy ekonomiczną i społeczną sytuację tych środowisk
4.	Ogólne	Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Projekt nie precyzuje czynników zapachowych, których ma dotyczyć regulacja. Zarówno w prawie krajowym, jak i wspólnotowym nie istnieją akty norm technicznych dla odorów (zapachów) co skutkuje propozycją posiłkowania się tylko subiektywnymi odczuciami zmysłu, węchu „grupy pomiarowej”.
5.	Ogólne	Rada Gospodarki Żywnościowej przy Ministrze Rolnictwa i Rozwoju Wsi	<p>Projekt w swojej genezie zwiiera regulacje jednostronnie skierowane na wprowadzenie obostrzeń i sankcji wobec wybiórczo określonego sektora gospodarki narodowej-rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego(art. 3.10.a). Całkowicie pominięto w projekcie ustawy (art. 3) objęcia regulacjami takich podstawowych w gospodarce narodowej emitentów gazów i odorów jak np. hutnictwo i przemysł chemiczny, przemysł papierniczo-celulozowy, przemysł petrochemiczny, transport samochodowy, podmioty gospodarki komunalnej, w tym tysiące gminnych wysypisk i dzikich składowisk odpadów przemysłowych, zlokalizowanych zarówno na terenach miejskich jak i wiejskich. Projekt obarczony jest wadą, fragmentarycznie ujętej gospodarki i ni spełnia wymogu horyzontalnego regulacji, która ma obejmować jednakowo całą gospodarkę narodową i wszystkie jej sekcje.</p> <p>Kolejne zapisy w art. 3 projektu tj.: „pomiar terenowy”, podmiot „oceniający”, „punkt pomiarowy”, „poziom porównawczy dla stężenia zapachowego”, „zapachowa jakość powietrza” można określić jako definicje obarczone wadą pewną, ponieważ są nieprecyzyjne, zależne od szeregu subiektywnych czynników. W projekcie niesprecyzowano, nie sparametryzowano owych czynników zapachowych, których ma dotyczyć regulacja. Zarówno w prawie krajowym, jak i wspólnotowym nie istnieją akty norm technicznych dla odorów, co skutkuje propozycją posiłkowania się tylko subiektywnymi odczuciami zmysłu, węchu „grupy pomiarowej”. Art. 9 nadaje wójtowi, prezydentowi podejmowania decyzji zakazu lub ograniczenia prowadzeni działalności produkcyjnej, jeżeli w wyniku „odczuć nosowych” grupy pomiarowej uzna, że podmiot gospodarczy wydziela ze swych obiektów zapachy subiektywnie dyskwalifikujące. Przepis ten łamie jednostronnie zasadę praw słusznie nabytych. Projektodawca bowiem</p>

			<p>nie określa, jakie kryteria będą podstawą decyzji administracyjnej. W Polsce nad takimi normami dotychczas nie podjęto stosownych prac ani studiów.</p> <p>Projekt poprzez swój rygorystyczny charakter w przeciwieństwie do wszystkich pozostałych krajów UE zasadniczo ogranicza konkurencyjność polskiego przemysłu rolno-spożywczego i produkcji rolniczej, a w efekcie pogarsza ekonomiczną i społeczną sytuację tych środowisk. Ze względu na dowolność i subiektywizm rozwiązań ujętych w projekcie zachodzi obawa, że projekt ustawy może rodzić korupcjogenne praktyki. Wobec stwierdzonych tak poważnych wad merytorycznych jak i prawnych Rada Gospodarki Żywnościowej (forum ponad 50 organizacji sektora rolno-spożywczego) wnosi o zaniechanie dalszych prac nad projektem ustawy.</p>
6.	Ogólne	Dr inż. Krzysztof Czajka	<p>W definicjach nowej ustawy dobrze by było umieścić zapisy o termicznym przekształcaniu odpadów (spalaniu) (wg ustawy o odpadach Dz. U. nr 62 z 2001r. poz.62 z późn. zmianami) i konsekwentnie w załączniku nr 7, pkt 23 umieścić je zgodnie z poniższymi zapisami wg cytowanej wyżej ustawy: termicznym przekształcaniu odpadów – rozumie się przez to:</p> <p>a) spalanie odpadów przez ich utlenianie,</p> <p>b) inne procesy termicznego przekształcania odpadów, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające podczas tych procesów termicznego przekształcania odpadów są następnie spalane,</p> <p>współspalarni odpadów – rozumie się przez to zakład lub jego część, których głównym celem jest wytwarzanie energii lub produktów, w których wraz z paliwami są przekształcane termicznie odpady w celu odzyskania zawartej w nich energii lub w celu ich unieszkodliwiania, obejmujące instalacje i urządzenia służące do prowadzenia procesu przekształcania wraz z oczyszczaniem gazów odlotowych i wprowadzaniem ich do atmosfery, kontrolą, sterowaniem i monitorowaniem procesów, instalacjami związanymi z przyjmowaniem, wstępnym przetwarzaniem i magazynowaniem odpadów dostarczonych do termicznego przekształcania oraz instalacjami związanymi z magazynowaniem i przetwarzaniem substancji otrzymanych w wyniku spalania i oczyszczania gazów odlotowych, Ponadto na podstawie swojej praktyki w zakresie ochrony środowiska i gospodarki odpadami, edukacji i dyskusji ze społecznościami lokalnymi, w nowej ustawie należy zamieścić zapisy o sytuacjach awaryjnych i związanych z nimi uciążliwościami zapachowymi oraz procedurach, jakie powinny obowiązywać w tym zakresie. Dotyczy to np awarii przemysłowych, wypadków na szlakach komunikacyjnych, procesów unieszkodliwiania i odzysku odpadów, i in.</p>
7.	Ogólne	Prof. Dr hab. Bogusław Barabasz Uniwersytet Rolniczy w Krakowie	<p>Hodowla zwierząt futerkowych w Polsce. Fermy te, z konieczności (Ustawa o nawozach!), muszą spełniać wysokie wymagania technologiczne i hodowlane, także dotyczące oddziaływania na środowisko, na glebę i wodę. Trudno się jednak ustrzec od zapachowej uciążliwości, która może nie jest zbyt wielka, jednak występuje, dając powód do stwarzania utrudnień w prowadzeniu tej hodowli, niepotrzebnych zakazów, wręcz straszenie koniecznością likwidowania tej działalności. Ponieważ fermy te,</p>

			<p>podobnie jak i inne fermy zwierząt gospodarskich, zlokalizowane są w większości na terenach rolniczych (wiejskich), cechujących się swoją specyfiką, w której zapach odgrywa niepoślednią rolę – uważam za wielce szkodliwe dla tej produkcji limitowanie wydzielanych zapachów i stawianie ich jako warunek dalszego istnienia. Działanie takie byłoby usprawiedliwione jedynie w przypadku terenów miejskich lub podmiejskich – rekreacyjnych, i winno dotyczyć firm, fabryk czy wielkoprzemysłowych przedsiębiorstw stwarzających mieszkańcom tych terenów uciążliwość zapachową. Obiekty hodowlane i rolnicze, zlokalizowane na terenach wiejskich winny być traktowane zupełnie inaczej. Uważam wręcz, że samorządy terenów rolniczych winny wymagać od ludzi chcących się tam osiedlać pisemnej deklaracji na zgodne życie w takim środowisku z akceptacją występujących tam zapachów włącznie. Proponowana ustawa – we wcześniejszej formie była już szeroko omawiana w środowisku hodowców zwierząt futerkowych i wykazano wiele jej niedociągnięć, m.in. niemożliwą do zaakceptowania organoleptyczną ocenę zapachów, stwarzanie korupcyjnych sytuacji w trakcie zbierania podpisów (50 osób) do wniosku o uciążliwość zapachową czy też wyborze „ekspertów” badających węchem ten stopień. Niestety – w projekcie obecnej ustawy wszystkie wcześniejsze zastrzeżenia występują ponownie, czyniąc ją w dalszym ciągu niemożliwą do przyjęcia w przedstawionej wersji. Nie bez powodu w innych krajach wstrzymują się od przyjęcia ustawy „zapachowej” – winna ona być oparta na mierzalnych aparaturowo jednostkach, czystych procedurach sformułowanych jasno i bez podtekstów; np. 50 podpisów jest łatwo zebrać w wiejskim klubie czy restauracji od ludzi wręcz przypadkowych, gdyż projekt ustawy nie precyzuje odległości zamieszkania tych ludzi od źródła wytwarzającego sporne zapachy. Przedstawiony do dyskusji „nowy” projekt ustawy, podobnie jak projekt poprzedni, ze względu na proponowane metody badań nie spełnia wymogów nowoczesności i mógłby krzywdząco traktować producentów rolnych, prowadzących swoją działalność zgodnie z aktualnymi wymogami na podstawie decyzji o lokalizacji wydanych przez władze gminne.</p>
8.	Ogólne	DOiP GIOŚ	<p>Co rozumie się przez członka grupy pomiarowej? Czy są oni na stałe wybierani przez kogo, czy są na jakiś listach, z których organ może powołać ich do grupy pomiarowej? Jak są wynagradzani-czy mają być jakieś urzędowe stawki ich wynagrodzenia?</p>
9.	Ogólne	DOiP GIOŚ	<p>Proponuje się zdefiniować „zespół oceniający” w przypadku, gdy zespół, o którym mowa w pkt 1, nie jest tożsamy z „grupą pomiarową” zdefiniowaną w pkt 2.</p>
10.	Ogólne do OSR	DOiP GIOŚ	<p>W związku z nowymi zadaniami, jakie nakłada projekt ustawy na Inspekcję Ochrony Środowiska:</p> <ul style="list-style-type: none"> -ocenę zapachowej jakości powietrza –jeżeli zostanie to powierzono wioś, -wydawanie opinii odnośnie uciążliwości zapachowej powodowanej przez podmiot prowadzący działalność w ramach zwykłego lub powszechnego korzystania ze Środowiska, -nadzór badań tła zapachowego <p>W pkt 2 Oceny skutków regulacji Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego należy uwzględnić konieczność utworzenia od 49 (dla opiniowania) do 96 (grupy pomiarowej) etatów w wioś.</p> <p>I. Wynagrodzenie osobowe: 3 498,94x 49 etatów WIOŚ x 12 miesięcy=2 057 376,72 zł</p>

			<p>II. Pochodne od wynagrodzeń</p> <p>1. składki na ZUS-3 498,94zł x 15,10%x 49 etatów x 12 miesięcy= 310 663,88zł</p> <p>2. składki na Fundusz Pracy- 3498,94x 2,45% x 49 etatów x 12miesiący= 50 405,73 zł</p> <p>płace + pochodne= 2 418 446,33zł</p> <p>III. Koszty poniesione na wyposażenie i utrzymanie stanowisk pracy</p> <p>14 000 zł x 49 etatów WIOS= 686 000,00zł. Razem - 3 104 446,33 zł</p>
11.	Ogólne	Marszałek Województwa Mazowieckiego	Zgodnie z ustawą z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zm.) organem ochrony środowiska wyznaczonym do przeprowadzania kontroli (art. 299), jak i wyznaczania administracyjnych kar pieniężnych (art. 298) jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska. Mając na względzie wieloletnie doświadczenie tegoż organu ochrony środowiska w tej materii postuluje, by kompetencję prowadzenia postępowań w sprawie uciążliwości zapachowej powierzono wojewódzkim inspektorom ochrony środowiska, bądź Głównemu Inspektorowi Środowiska. Dodatkowo zwracam uwagę, że nie przeprowadzono analizy finansowej kosztów, jakie będą związane z wejściem w życie projektowanej ustawy dla budżetów administracji samorządowej, jak również nie zagwarantowano środków na ten cel.
12.	Ogólne	Śląski Urząd Wojewódzki	Projekt ustawy winien uwzględniać właściwość organów ochrony Środowiska po wejściu w życie ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa oraz ocenach oddziaływania na środowisko.
13.	Ogólne	Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego	Warta przeanalizowania jest kwestia stworzenia i umieszczenia katalogu substancji uciążliwych zapachowo. Załącznik nr 7 obecnego projektu wyszczególnia rodzaje działalności mogących powodować uwalnianie substancji uciążliwych zapachowo, zatem zasadnym byłoby umieszczenie substancji, które tą uciążliwość powodują.
14.	Ogólne	Łódzki Urząd Wojewódzki w Łodzi	Zastrzeżenie budzi idea oceny uciążliwości zapachowej przez grupę ekspertów (w szczególności obniżenie wieku oceniających do 16 lat) a nie przy zastosowaniu urządzeń pomiarowych.
15.	Ogólne	DIF MŚ	Spełnienie standardów, które zostaną wprowadzone zgodnie z regulacjami zawartymi w projekcie ustawy będzie wiązało się z koniecznością poniesienia wysiłków organizacyjnych i kosztów finansowych. Budowa zakładów unieszkodliwiania i odzysku odpadów oraz oczyszczalni ścieków, jest celem aktualnie realizowanego Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko. Bardzo prawdopodobne jest powstanie sytuacji, w której powstanie konieczność uwzględnienia zabezpieczenia na tego rodzaju działania dodatkowych środków finansowych już po podpisaniu umów o dofinansowanie dla poszczególnych projektów. Konieczności poniesienia dodatkowych kosztów może powodować trudności w sprawnej realizacji projektów.
16.	Ogólne	DIF MŚ	Wydaje się także właściwe rozważenie wprowadzenia w życie alternatywnego sposobu przeciwdziałania uciążliwości zapachowej, którym mógłby być program wsparcia finansowego dla technologii zapobiegających powstawaniu uciążliwości zapachowej (program kierowanych do przedsiębiorców powodujących uciążliwość zapachową wdrażany przez NFOŚiGW).

17.	Ogólne	DIF MŚ	Projekt ustawy przewiduje poważne uprawnienia lokalnej społeczności w kontroli przedsięwzięć, których działalność powoduje uciążliwość zapachową. Biorąc pod powszechnie znane doświadczenia organów administracji publicznej w kwestionowaniu celowości realizowanych inwestycji przez lokalne społeczności, pojawia się ryzyko, przedmiotowa regulacja będzie powodować poważne opóźnienie inwestycji.
18.	Ogólne	Burmistrz Barczewa	Nałożenie wielu obowiązków na podstawowe jednostki samorządu terytorialnego. Dotychczas zadania te wykonywały powołane do tego właściwe miejscowo Inspekcje Ochrony Środowiska. Czy kary będą proporcjonalne i chodziłyby wzajemnie znoszące się z kosztami kontroli, odszkodowań?
19.	Ogólne	Burmistrz Barczewa	Wprowadzenie restrykcyjnych postanowień w kwestii prowadzonej już działalności godzi w przewidzianą w ustawie z dnia 2 lipca 2004 roku swobodę działalności gospodarczej, która stwierdza, iż podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa. Należy zwrócić uwagę na wyłączenie spod przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej min. działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, które to zostały odrębnie uregulowane, a więc zostały już obostrzone w swoim zakresie. Każda inwestycja mogąca istotnie oddziaływać na środowisko wymaga otrzymania od organu gminy decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wydawana jest ona po przedstawieniu właściwemu miejscowo organowi gminy raportu oddziaływania na środowisko. Stąd też wskazane inwestycje podejmowane są po spełnieniu wielu restrykcyjnych warunków już na etapie przygotowania do rozpoczęcia danej działalności. Wobec powyższego wprowadzenie ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości jest bezzasadne. Istotnie należy podnieść też kwestię subiektywności oceny uciążliwości zapachowej. Projekt ustawy nie przewiduje bowiem żadnych wymiernych wskaźników. Wskazuje w dużej mierze na uznaniowość decyzji organów gmin, a co za tym idzie może być uznany za korupcyjny. Innym faktem, do którego należałoby się odnieść jest brak przepisów Unii Europejskiej nakładających obowiązek wprowadzenia tego typu ustawy. Pojawiające się w tej kwestii braki można natomiast uzupełnić poprzez nowelizację ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska.
20.	Ogólne	Aquanet S.A.	1. Jaki tryb postępowania w projektowanej ustawie będzie przewidziany dla obiektów takich jak: przepompownie ścieków lub punkty zlewnicze ścieków, które nie posiadają pozwoleń wymaganych POŚ, które rozrzucone są po rozległym terenie a ich uciążliwość jest okresowa. W przypadku postępowania na poziomie gminy i skarg związanych z uciążliwością zapachową może skutkować zamykaniem przez przedsiębiorstwa wodociągowo - kanalizacyjne tego typu obiektów. Sugerujemy, aby takie obiekty były objęte postępowaniem przez organ wydający pozwolenie końcowe na odprowadzanie ścieków z oczyszczalni, na ciągu której taki obiekt się znajduje. 2. W przypadkach korzystania zwykłego (art. 6.2) i szczególnego (art. 14.2) procedura postępowania w sprawie uciążliwości zapachowej wszczyna się wniosek urzędu lub na wniosek gminy albo złożony przez co najmniej 50 mieszkańców. Sugerujemy, aby w przypadkach korzystania z szczególnego wniosku składany był przez co najmniej 200

		<p>osób. Jednocześnie masowy napływ ilości wniosków uciążliwości zapachowej od miejscowej ludności (50 osób) może zagrozić gminie, która w przypadku stwierdzenia takiej uciążliwości z tytułu ograniczenia działalności podmiotów lub zamknięcia musi płacić odszkodowania (art.12.1)</p> <p>3. W postępowaniu w sprawie uciążliwości zapachowej powodowanej powszechnym bądź zwykłym korzystaniem ze środowiska brak odniesienia, jaka instytucja wykonuje ocenę zapachowej jakości powietrza</p> <p>4. W ustawie brak jest określenia, jakie wymagania muszą spełniać laboratoria wykonujące tego typu badania. Jest jedynie sformułowanie, że wykonanie oceny zapachowej zleca organ gminy (art.8.3), bądź, że badania wykonuje WIOŚ (jak w art. 15.2).</p> <p>5. Termin dostosowania działalności związanej z wprowadzaniem do powietrza substancji zapachowych przyjęty w art.16.1.3 na 3 lata jest nie do przyjęcia. W przypadku prowadzenia wykonania np. hermetyzacji oczyszczalni czas powinien być wydłużony co najmniej do 5 lat i jednocześnie przepis powinien umożliwić organowi wydającemu decyzję do wydłużenia tego okresu w zależności od rodzaju planowanych przedsięwzięć na podstawie przedstawionego przez zakład harmonogramu prac, chociażby z uwagi na długą procedurę uzgodnień (decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, pozwolenia na budowę, pozwolenia emisyjne, ale również opracowanie i uzgodnienie projektu planowanych działań i zabezpieczenie środków finansowych na realizację takich zadań, zlecenie i wybór wykonawcy w ramach przetargu publicznego i.in). Z naszych doświadczeń przy prowadzonych inwestycjach okres przygotowawczy inwestycji sięga minimum dwóch lat. W przypadku obiektów takich jak oczyszczalnie ścieków i obiekty towarzyszące powinien być okres przejściowy dla dostosowania ich do zmieniających się wymogów prawnych, lub wariant opracowania programu dostosowawczego.</p> <p>6. Wysokość opłaty za każdy dzień zwłoki w dostosowaniu prowadzonej działalności do sposobu postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowej wskazanego w decyzji wysokości 1000 zł za dobę jest opłatą zbyt wysoką. Wiele przedsiębiorstw ma niewielki wpływ na wykonawców, którzy z różnych względów nie realizują terminowo zleconych zadań. Sugerujemy, aby początkowy termin naliczania opłaty był określany przez organ wydający decyzję po przedstawieniu wyjaśnień przez przedsiębiorcę. Ponadto opłaty za uciążliwość zapachową trafiają do gmin, które mogą być zainteresowane ograniczeniem działalności lub całkowitym zamknięciem uciążliwych zakładów. (art. 19.1)</p> <p>7. Ustalone w załączniku do ustawy poziomy porównawcze uciążliwości zapachowej do 2012 r. proponujemy przyjąć na poziomie niemieckim tj. dla terenów mieszkaniowych 10 dla terenów określonych w planach zagospodarowania przestrzennego jako przemysłowe oraz na terenach określonych w POŚ jako obszary ograniczonego użytkowania na poziomie 15 (w załączeniu niemiecka ustawa o uciążliwości zapachowej GIRL - poziomy dopuszczalne określone są na stronie str.4). Poziomy od 2013 r. powinny też być odpowiednio wyższe.</p> <p>8. Ustawa nie przewiduje możliwości zgłoszeń prac związanych z bieżącą eksploatacją</p>
--	--	--

		<p>urządzeń (bez konsekwencji ponoszenia odpowiedzialności za nadmierną emisję zapachów), która może spowodować okresową uciążliwość zapachową, np. okresowe wietrzenie kanalizacji, czyszczenie bądź remont lub usuwanie awarii w obrębie zbiorników i obiektów oczyszczalni (piaskowniki, osadniki wstępne, zbiorniki osadu i in.), związane z koniecznością jej rozhermetyzowania,</p> <p>9. Załącznik 3, część A - Metoda terenowej oceny zapachowej jakości powietrza, pkt 4 organizacja i liczba pomiarów. Ilość wykonywanych pomiarów, które będą stanowiły ocenę uciążliwości zapachowej danego obiektu powinna być wykonywana przez pół roku (wynika to z konieczności uwzględnienia zmiennych pór roku i zmiennych warunków meteorologicznych), a w wersji skróconej, wyłącznie w szczególnych przypadkach dla małego obiektu przez 3 miesiące, w zależności od wielkości obiektu (str. 7, pkt. 4.4.5. załączonej niemieckiej ustawy GIRL). Ponadto powinny zostać określone współczynniki korygujące uzyskane wyniki, (brak zapisów o odrzuceniu wartości skrajnych), gdyż smugi zapachowe w terenach zurbanizowanych się nakładają. Wykonywanie wyników w zaledwie dwóch seriach pomiarowych (maksymalnie 16 wyników) i maksymalnie do dwóch tygodni będzie badaniem niewłaściwym i niewiarygodnym, którego nie będzie można odnieść do częstości przekraczania normy uciążliwości zapachowej w skali roku, określonej w załączniku nr 1 - tak wykonane badanie wskaże jedynie chwilową uciążliwość.</p> <p>10. W art. 4 należy dodać punkt 3 Wykonywanie działań zapobiegających powstawaniu lub przenikaniu do powietrza substancji zapachowych podejmowane są wyłącznie w przypadkach, gdy jest to technicznie możliwe i ekonomicznie uzasadnione (zgodnie z POŚ).</p> <p>11. Zasady wyznaczania punktów pomiarowych opisane w pkt 3 załącznika 3, części A są nieczytelne. Projekt ustawy nie precyzuje szczegółowo sposobów pomiarów i terenu pomiaru, np. siatka pomiarowa, co nastroczać będzie wiele wątpliwości i odwołań ze strony podmiotów. Poza tym pomiary winny być prowadzone w różnych okresach roku z podziałem na pory roku, aby uzyskać wiarygodne wyniki.</p> <p>12. W załączniku nr 1 i 4 brak jest terenów określonych w planach zagospodarowania przestrzennego jako przemysłowe, a poziomy powinny zostać ustalone jak w punkcie 7 niniejszej opinii.</p> <p>13. Łatwość złożenia wniosku „Formularz skargi na uciążliwość zapachową” zał. nr 5 może w obecnej sytuacji spowodować lawinowe ich napływy, co ze względu na sposób przeprowadzenia analizy sensometrycznej spowoduje ogromne opóźnienia czasowe w bieżących postępowaniach.</p> <p>14. Ustawa powinna wejść w życie co najmniej po roku od ogłoszenia, w celu umożliwienia dostosowania istniejących instalacji, lub powinien zostać określony termin pół roku dla instalacji nowych i 2 lata dla istniejących.</p> <p>15. Jednocześnie zwracamy uwagę na konsekwencje finansowe dla przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjne wprowadzenia tak drastycznych wymagań prawnych. Czy podmioty będą w stanie (finansowo) dostosować się do wymagań prawnych w określonym czasie i czy będzie możliwa pomoc ze środków krajowych lub unijnych przy ograniczonej ich ilości.</p>
--	--	--

			<p>16. Dobór „wąchaczy” może budzić wątpliwości - w przypadku ludzi dobieranych z terenu uciążliwości zapachowej ich ocena może być subiektywna (zał. 3 cz. A punkt 2).</p> <p>17. Brak w ustawie opisu możliwości odwołania się od „werdyktu zapachowego”.</p> <p>18. W zał. nr 7 należy uzupełnić listę o: termiczne suszenie osadów z oczyszczalni ścieków.</p> <p>Uwagi redakcyjne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Definicja zapachu nie została skończona 2. Brak definicji smugi zapachowej 3. Art. 25 - w kilku punktach pojawia się ustaw o uciążliwości zapachowej z 2006 r. <p>Podsumowując wniesione uwagi Aquanet SA wnioskuje o wprowadzenie przedstawionych w naszym piśmie zmian do projektowanej ustawy lub jej całkowitą zmianę i oparcie się na przepisach niemieckich, które wynikają z ich wieloletnich doświadczeń, a nie są tak rygorystyczne i tak lakoniczne jak w przedstawionym projekcie ustawy.</p>
21.	Ogólne	Akademia Rolnicza w Szczecinie	<p>Uporządkowanie zagadnień jakości powietrza i związanej z tym uciążliwości zapachowej jest konieczne, z tym że w zakresie rolnictwa powinno się uwzględniać położenie źródeł emisji i ich oddalenia od najbliższych zabudowań. Proponowany projekt ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej nie wyszczególnia działalności rolniczej, która od pradziejów powodowała emisję nieprzyjemnych, aczkolwiek niewpływających na stan zdrowia zapachów. Trudno sobie wyobrazić produkcję zwierzęcą bez nieprzyjemnej dla człowieka woni kiszonki czy obornika, ale trudno też sobie wyobrazić brak produkcji zwierzęcej jako takiej. Brak uściślenia, do jakiej odległości od źródła emisji zapachów z produkcji zwierzęcej dozwolone jest jej wyczuwanie może wykluczyć produkcję zwierzęcą z krajobrazu Polski w ogóle. Stąd wydaje się konieczne uzupełnienie projektu o podanie odległości, do której dopuszczalne jest wyczuwanie zapachu, np. do granicy posiadłości właściciela fermy lub podanie odległości od najbliższych zabudowań mieszkalnych. Uściślenie tej kwestii wyeliminuje konflikty, jakie mogą powstać bez podania szczegółowo dopuszczalnej granicy wyczuwalności zapachów.</p>
22.	Ogólne	Grupa „Lotos” SA	<p>Podstawowym zastrzeżeniem merytorycznym jest sposób, w jaki została określona „uciążliwość zapachowa” – projekt przewiduje subiektywną zasadę określania uciążliwości zapachowej opartą na ocenie jakościowej zapachu z zastosowaniem umownej skali punktowej. Brak obiektywnej techniki rozgraniczenia emisji na nieuciążliwe i takie, które nie są zgodne z ustawą, stanowi poważną, wadę przedmiotowego projektu. Stosowanie ustawy w praktyce uzależnione będzie od metody badawczej, której przebieg i wynik w sytuacji prowadzenia postępowania na wniosek mieszkańców zawsze będzie kwestionowany. Nieokreślenie w ustawie limitu postępowania, jakie mogą być prowadzone w danym okresie, ram czasowych jednego postępowania, doprowadzi do sytuacji, w której kolejnym ryzykiem przedsiębiorcy będzie znoszenie niepoddającym się obiektywnym kryteriom, działań lokalnej społeczności, które mogą być inspirowane lokalnymi względami. Przyjęcie rozwiązania umożliwiającego ingerencję w dotychczasowy sposób wykonywania działalności gospodarczej (a także wpływającego na tryb udzielania zgody na realizację planowanej</p>

			inwestycji – art. 2 ust. 2 ustawy) nie może być relatywizowane tylko i wyłącznie do subiektywnej okoliczności występowania uciążliwości zapachowej. Projekt ustawy dokonuje rozróżnienia poziomów porównawczych uciążliwości zapachowej, lecz dokonuje tego w zał. Nr 1 do ustawy poprzez odniesienie się do sposobu zagospodarowania terenu, przy czym w sferze domysłów pozostaje, czy chodzi tutaj o faktyczny sposób zagospodarowania terenu czy sposób wynikający z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Podstawowym kryterium opracowania poziomu porównawczego powinien być sposób zagospodarowania terenu wynikający z miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, a dopiero w razie braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego powinien być uwzględniony faktyczny sposób zagospodarowania terenu poza tym konieczne jest określenie i zróżnicowanie poziomów porównawczych w tekście ustawy.
23.	Ogólne	Grupa „Lotos” SA	Drugą wadą projektu jest jednolite potraktowanie każdego rodzaju działalności mogącej powodować uwalnianie substancji uciążliwych zapachowo oraz przyjęcie takiego samego trybu prowadzenia postępowania odnośnie terenów o różnych funkcjach.
24.	Ogólne	Grupa „Lotos” SA	Analiza przepisów prowadzi do wniosku, iż nie jest wykluczonym inicjowanie postępowania w sprawie stwierdzenia uciążliwości zapachowej na terenie przemysłowym, na obszarze będącym pod kontrolą przedsiębiorcy. Prowadzenie takiego postępowania jest niezgodne z celem ustawy oraz przyjętymi poziomami porównawczymi z załącznika nr 1 do ustawy. W celu eliminacji ewentualnych wątpliwości związanych z określeniem miejsc chronionych przed uciążliwą emisją zapachową ustawa powinna zawierać wyraźne wskazanie, iż badanie uciążliwości zapachowej może się odbywać na: - terenie zabudowy mieszkaniowej, - terenie zabudowy usługowej, - terenie zieleni. Równocześnie projekt powinien przewidywać jednoznaczne wykluczenie spod zastosowania przepisów ustawy, obszarów przemysłowych.
25.	Ogólne	Grupa „Lotos” SA	Zastrzeżenie budzi określenie gminy jako podmiotu właściwego do zapłacenia odszkodowania w sytuacji zakazania lub ograniczenia działalności przez podmioty wywołujące uciążliwości zapachowe. Wprowadzenie takiej regulacji naraża gminę na występowanie wydatków, których skala w chwili obecnej jest trudna do przewidzenia, a które będą musiały być pokrywane z przychodów własnych jednostki. Zgodnie z analizowanym projektem ustawy, gmina będzie płaciła odszkodowanie także w przypadku wydania decyzji przez organy ochrony środowiska, co wynika z brzmienia art. 16 ust. 6 w związku z art. 12 i 13 projektu. Rozwiązanie to budzi poważne zastrzeżenia, co do zgodności przedłożonego projektu z Konstytucją RP, zwłaszcza na gruncie zasady samodzielności (art. 165 Konstytucji) oraz zasady odpowiedniego podziału dochodów publicznych do przypadających jednostkom samorządu terytorialnego zadań (art. 167 ust. 1 i 4 Konstytucji). Wątpliwości w tym zakresie mogą doprowadzić do skierowania do Trybunału Konstytucyjnego wniosku o zbadanie zgodności z Konstytucją RP poszczególnych rozwiązań zawartych w analizowanym projekcie ustawy.

26.	Ogólne	Grupa „Lotos” SA	Projekt ustawy przewiduje niczym nieograniczoną dostępność do obiektów podmiotu podejrzanego o prowadzenie działalności powodującej uciążliwość zapachową, dla przedstawicieli władz publicznych oraz członków grupy pomiarowej (w tym osób, które nie ukończyły 18 lat) i przedstawiciela lokalnej społeczności. W tym zakresie powstaje kolizja przepisów projektu z szeregiem innych ustaw między innymi przewidującymi obowiązek ochrony obiektów, ochrony informacji niejawnych oraz stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa. Ponieważ racjonalnym celem ustawy jest zapewnienie ochrony interesów osób trzecich przed uciążliwym zapachem, natomiast całkowicie poza przedmiotem regulacji powinna pozostawać kwestia występowania uciążliwych zapachów na obszarze kontrolowanym przez podmiot, uprawnienia kontrolne do zarządzanego przez przedsiębiorstwo terenu powinny zostać ograniczone wyłącznie do czynności związanych z ustaleniem podmiotu odpowiedzialnego za emisję, której negatywne skutki będą występowały na obszarze, który podlega ochronie. Innymi słowy wstęp na teren przemysłowy uzasadniony jest tylko w sytuacjach, w których występują wątpliwości zwiane z określeniem źródła uciążliwości zapachowej objętej zakresem przedmiotowej ustawy. Równocześnie projekt ustawy powinien korespondować z innymi przepisami ustaw przewidujących prawa i obowiązki związane ze szczególnymi funkcjami terenu.
27.	Ogólne	Grupa „Lotos” SA	Zgodnie z § 29 zasad techniki prawodawczej stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” ustawa może zawierać załączniki; odesłania do załączników zamieszcza się w przepisach merytorycznych ustawy. W załącznikach do ustawy zamieszcza się w szczególności wykazy, wykresy, wzory, tabele i opisy o charakterze specjalistycznym. Przywołany § 29 zasad jest aktem normatywnym, ale odzwierciedla stan kultury prawnej. Mając na uwadze powyższe kwestionowany jest sposób umiejscowienia norm prawnych w załącznikach do ustawy.
28.	Ogólne	Grupa „Lotos” SA	W regulacji przedmiotowej ustawy nieodzowna jest konieczność” - jednoznacznego wyłączenia spod ochrony od uciążliwości zapachowych, terenów przemysłowych, - wykluczenia możliwość zakazania działalności przez podmioty, w sytuacji gdy źródło emisji uciążliwego zapachu zlokalizowane jest wyłącznie na terenie przemysłowym, - ograniczenia możliwości wstępu na tereny prywatne, a w szczególności uregulowanie kwestii dostępu do stref chronionych w sposób zazębiający się z innymi normami prawnymi określającym obowiązki podmiotów związane z ochroną obszarów.
29.	Ogólne	Marszałek Województwa Podkarpackiego	W projekcie występują odesłania do normy ISO 5492 oraz PN-EN 13725. Taka regulacja spowoduje konieczność poniesienia przez organy samorządu kosztów, gdyż dostęp do treści ww. norm jest odpłatny
30.	Ogólne	Polski Koncern Naftowy ORLEN S.A.	Przedstawiony projekt dotyczy bardzo trudnego i mogącego rodzić wiele konfliktów obszaru, którego do dzisiaj w prawie UE nie udało się objąć wspólną regulacją prawną. W sytuacji ogromnego obciążenia zarówno podmiotów jak i administracji nowymi wymogami wynikającymi wprost z prawodawstwa UE (REACH, pakiet klimatyczny, Dyrektywa o emisjach przemysłowych) wprowadzenie dodatkowej regulacji mającej znikome szanse na rozwiązanie problemu uciążliwości zapachowej wydaje się

			<p>niecelowe. Naszym zdaniem należy skupić się na działaniach prewencyjnych, chociażby wymienionych w Zał. 2 do przedmiotowej ustawy, podczas wydawania wszelkiego rodzaju decyzji i pozwoleń administracyjnych oraz kontroli zobowiązań i obowiązków podmiotów, które uciążliwości zapachowe mogą powodować. Powyższe działania wyczerpywać będą właściwość organów już zaangażowanych w prowadzone postępowania, nie nakładając nowych obowiązków na żadną ze stron uczestniczących w postępowaniu, a jedynie zwiększając zakres elementów podlegających weryfikacji. Nie angażuje to również nowych uczestników postępowania (gmina)</p>
--	--	--	---

31.	Ogólne	Polski Koncern Naftowy ORLEN S.A.	<p>Przedstawiony projekt – w porównaniu do poprzedniego – uwzględnia udział organów ochrony środowiska, posiadających odpowiednie kompetencje w tym zakresie, co uznać należy za dobry kierunek zmian.</p> <p>Proponowana ocena zaistniałej uciążliwości zapachowej jest nadal oceną bardzo subiektywną. Wszelkie analizy środowiskowe – zgodnie z prawem środowiskowym – obwarowane są wymaganiami akredytacji, w tych „pomiarach” takiego wymogu nie ma. Sytuacja, gdy jednym analizom środowiskowym stawia się wymagania akredytacji a innym nie, jest niezgodna z POŚ. Uważamy, że skoro konsekwencje dotyczące niedotrzymania warunków określonych w ustawie są tak daleko idące jak np. zakazanie działalności będącej przyczyną uciążliwości, to ocenie uciążliwości zapachowej powinny zostać postawione wymagania akredytacji.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ W projekcie brak jest zapisów rozstrzygających odpowiedzialność za powodowanie uciążliwości zapachowych podmiotów położonych i prowadzących działalność na tym samym obszarze. W przypadku, gdy na jednym terenie funkcjonuje kilka podmiotów nie ma możliwości dokładnego sprecyzowania, który z nich jest źródłem emisji substancji złośliwych, a co za tym idzie nie ma możliwości jednoznacznego przypisania odpowiedzialności co do realizacji idących za tym obowiązków. Sprowadza to ciężar wykazania dowodu braku winy na strony wskazane jako zanieczyszczające, co jest zaprzeczeniem zasady obiektywnego traktowania zarzutów i praktycznie może uniemożliwić, z uwagi na np. uwarunkowania technologiczne, jednoznaczne określenie podmiotów odpowiedzialnych za taki stan rzeczy. ▪ Ustawa powinna jednoznacznie określać, kto ponosić będzie koszty badań oraz pomiarów w zakresie oceny uciążliwości zapachowej. Proponujemy, aby w sytuacji, kiedy nie potwierdzą one uciążliwości, ponosił je wnioskodawca. ▪ Uważamy, iż ustawa, jeżeli ma wejść w życie, powinna dotyczyć jedynie problemu uciążliwości zapachowej występującej w sposób ciągły wokół podmiotów prowadzących określone rodzaje działalności. Nie powinna natomiast obejmować krótkotrwałych uciążliwości zapachowych występujących w szczególności niekorzystnych warunkach meteorologicznych, w sytuacjach awaryjnych, bądź pojawiających się okresowo z przyczyn technologicznych. ▪ Uważamy, że należałoby przewidzieć mechanizm umorzenia opłaty za zwłokę w dostosowaniu prowadzonej działalności do sposobu postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowej, w przypadku, gdy dany podmiot jest w trakcie dostosowania bądź znany jest termin jego zakończenia. ▪ Proponowany okres 6 miesięcy na wejście ustawy w życie, ze względu na brak akredytowanych laboratoriów mogących wykonywać tego typu pomiary jest zdecydowanie zbyt krótki. Powodem zastosowania dłuższego <i>vacatio legis</i> jest też czas konieczny na rozpoznanie lokalnych sytuacji w tym zakresie, oraz analizę możliwych rozwiązań, które uniknęłyby działań restrykcyjnych wobec podmiotów / osób fizycznych, których działalność w obecnej chwili powoduje ciągłe uciążliwości o takim charakterze.
-----	--------	-----------------------------------	--

32.	Ogólne	Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Kielcach	Nie precyzuje spraw organizacyjnych związanych z dokonywaniem ocen zapachowych powietrza, szczególnie w odniesieniu do wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska.
33.	Ogólne	Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Kielcach	Nie określa relacji pomiędzy organami instytucjonalnymi,
34.	Ogólne	Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Kielcach	Nie precyzuje sposobów ponoszenia i źródeł finansowania kosztów wykonywania ocen zapachowych powietrza,
35.	Ogólne	Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Kielcach	Nie przewiduje środków finansowych umożliwiających zabezpieczenie etatowe, szkoleniowe i sprzętowe (m.in. oprogramowanie, sprzęt komputerowy, samochody) wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska dla wykonywania nowych zadań.
36.	Ogólne	Marszałek Województwa Podkarpackiego	Proponuje się dostosować treść projektu ustawy – odnośnie uznania wojewodów za organy ochrony środowiska – do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Proponuje się wprowadzić dodatkową regulację, na podstawie której władający powierzchnią ziemi będą obowiązani umożliwić prowadzenie działań kontrolnych (na wzór art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie).
37.	Ogólne	Wojciech Woszczek	Proponuję dopisać Art. 26. W Ustawie o Samorządzie Gminnym Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zmian.) punktowi 1) artykułu 7 ust 1. nadać brzmienie : 1) ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami , ochrony środowiska i przyrody, przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej oraz gospodarki wodnej Analogicznie proponuję wpisać przeciwdziałanie uciążliwości zapachowej do zadań własnych, w Ustawie o Samorządzie powiatowym i wojewódzkim.
38.	Ogólne	Wojciech Woszczek	Proponuję dopisać Art. 27. W Ustawie z 10 kwietnia 1997r. Prawo Energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89 poz. 625 z późn. zmian.) w Art. 19 w Ust .8 po słowach i paliwa gazowe oraz przeciwdziałania uciążliwości zapachowej.
39.	Ogólne	Stowarzyszenie Papierników Polskich	Zakłady branży celulozowo – papierniczej od dawna borykają się z faktem, że produkcja masy włóknistej jest źródłem gazów złownonych, w tym również takich o trudnym do ustalenia składzie. Należy jednak podkreślić, że dzięki realizacji zamierzeń inwestycyjnych oraz rozlicznym modernizacjom wynikającym zarówno z inicjatyw kierownictw zakładów, jak i reagowania na skargi mieszkańców oraz działania organów administracji publicznej, udało się w sposób znaczący ograniczyć problem uciążliwości zapachowej. <u>To wszystko zostało osiągnięte bez ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej!!!</u> . Niestety nie udało się całkowicie wyeliminować emisji gazów złownonych, gdyż jest to niemożliwe z technologicznego punktu widzenia, ale należy zwrócić uwagę, że stopień redukcji ich emisji jest bardzo wysoki. Decydują tu bowiem nie tylko chęci, ale możliwości technologiczne (nawet przy determinacji w finansowaniu

		<p>takich działań). Wobec niektórych uciążliwości zapachowych jesteśmy - niestety - nadal bezsilni z uwagi na aktualny stan techniki wynikający z Najlepszych Dostępnych Technik. Należy zauważyć, że uciążliwości zapachowe nie są kategorią obiektywną. Każdy człowiek w inny sposób reaguje na te same bodźce. Oznacza to, że można spodziewać się także subiektywnych oczekiwań wobec podmiotów, które emitują substancje odpowiedzialne za owe wrażenia zapachowe. W polskim prawie ochrony środowiska dążymy do obiektywizacji ocen wpływu na stan środowiska. Wdrażane są systemy akredytacji laboratoriów i działanie to zostało usankcjonowane poprzez wprowadzenie do ustawy - Prawo ochrony środowiska art. 147a. Równocześnie wdrażane są najlepsze dostępne techniki, przy czym ważne jest, że przy ustalaniu wymagań istotnych dla tych technik uwzględnia się także koszty wdrażania oraz termin włączenia instalacji do eksploatacji. W coraz większym stopniu wykorzystuje się ustalenia wynikające z przeglądów ekologicznych do formułowania obowiązków wobec podmiotów korzystających ze środowiska. Doskonalony jest także system ocen oddziaływania na środowisko, jako najbardziej skuteczny instrument zapobiegania powstawaniu zagrożeń dla ludzi i środowiska. Biorąc pod uwagę powyższe informacje ze zdziwieniem przejmujemy inicjatywę Ministerstwa Środowiska, aby tak kontrowersyjny problem próbować rozwiązać poprzez regulację ustawową. Tym bardziej jest to niezrozumiałe, że w prawie Unii Europejskiej nie występuje regulacja, która dotyczy tej problematyki. Ministerstwo Środowiska zresztą podkreśla ten fakt w „Uzasadnieniu” do projektu ustawy, ale nie wyciąga z tego żadnych wniosków. Twierdzenie zawarte w „Uzasadnieniu”, że wykorzystano doświadczenia płynące z poprzednich konsultacji społecznych prowadzonych w związku z opublikowaniem (bodajże w 2005 roku) projektu podobnej ustawy nie jest wiarygodne. Otóż, na spotkaniu podsumowującym konsultacje społeczne, zorganizowanym w Ministerstwie Środowiska, tylko pojedyncze osoby (na ponad 100) nie były przeciwne próbie ustawowego uregulowania tej kwestii. Krytyka nie dotyczyła „instrumentów”, ale „fundamentów” ustawy. Niemal wszyscy podkreślali niemożliwość zdefiniowania pojęć, na których opierałby się system sformalizowanego przeciwdziałania uciążliwościom zapachowym, chociaż wszyscy podkreślali wagę problemu. Wydaje się, że Ministerstwo Środowiska powieliła błąd poprzedniej próby ustawowego uregulowania problemu. Tym razem jednak w większym stopniu niż poprzednio skupiło się narzędziach, ale nadal brak jest fundamentów systemu. Jednocześnie sam ustawodawca stwierdza w „Uzasadnieniu”, że „Zależność między stężeniami substancji zapachowych w powietrzu, a wielkością emisji tych substancji oraz uciążliwością źródła dla ludzi przebywających w jego sąsiedztwie jest nadal mało precyzyjnie rozpoznana.” Po co więc wprowadzać akt prawny, który nie może być oparty o precyzyjne metody badawcze? Nie jest to jednak wina Ministerstwa Środowiska. To obiektywna przesłanka wynikająca ze stanu zaawansowania badań nad kwantyfikowaniem uciążliwości zapachowych. Pewnych rzeczy nie da się po prostu ująć w ramy prawne. Przynajmniej na razie. Stowarzyszenie Papierników Polskich na podstawie analizy projektu ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej (wersja z dnia 17. 10. 2008 roku), stwierdza iż:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. proponowana regulacja bazuje na nieprecyzyjnych definicjach pojęć, które
--	--	--

			<p>w postępowaniu administracyjnym mają lub mogą mieć kluczowe znaczenie (art. 3),</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. proponowane rozwiązania w zakresie prowadzenia kontroli wykraczają poza rozsądne granice ingerencji władzy publicznej w życie obywateli (służby, które miałyby prowadzić kontrolę mają uprawnienia większe niż np. policja) (art. 8), 3. oczekiwanie, iż organ gminy lub organ ochrony środowiska jest w stanie wskazać „sposób postępowania zmierzający do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowych” (art. 9, art. 16) jest co najmniej wątpliwe, jeśli niepozbawione całkowicie jakiegokolwiek obiektywnej racji, 4. zaproponowany mechanizm sankcji finansowych wobec podmiotów (art. 18), których działalność jest przyczyną uciążliwości zapachowych, w kontekście subiektywizmu oceny uciążliwości zapachowych, jest nieuprawniony, 5. propozycje metod oceny zapachowej jakości powietrza (załącznik Nr 3) są nawet przekonujące, ale ich wyniki w postępowaniu administracyjnym – łatwe do obalenia.
40.	Ogólne	Stowarzyszenie Papierników Polskich	<p>Projekt ustawy zakłada, że „jeżeli w wyniku wizji lokalnej i przeprowadzonej oceny jakości zapachowej powietrza stwierdzone zostanie występowanie uciążliwości zapachowej, organ gminy wydaje decyzję, w której określa podmiotowi prowadzącemu działalność powodującą tą uciążliwość: warunki prowadzenia działalności związanej z wprowadzaniem do powietrza substancji zapachowych, sposób postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowych (...)”</p> <p>Ustawa nakłada na organy gminy (w odniesieniu do podmiotów, które powodują powstawanie uciążliwości zapachowych w powszechnym lub zwykłym korzystaniu ze środowiska) oraz starostę, marszałka województwa i wojewodę (w pozostałych przypadkach) obowiązek zastępowania technologów, biur projektowych a może i ośrodków badawczo-rozwojowych. To te organy mają bowiem „określać warunki prowadzenia działalności” oraz „sposób postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowych”. Zakładając nawet najdoskonalsze przygotowanie pracowników właściwych urzędów należy mieć wątpliwości, że mogą oni podołać temu obowiązkowi.</p>
41.	Ogólne	Stowarzyszenie Papierników Polskich	<p>Bardzo interesujące są opisy metod oceny zapachowej jakości powietrza zamieszczone w załączniku Nr 3, chociaż „zapachowa jakość powietrza” jest zdefiniowana w sposób nieadekwatny dla potrzeb postępowania administracyjnego (jest to „zespół wszystkich istotnych cech <u>zapachu</u> powietrza decydujących o jego ocenie przez ludzi”, zaś „zapach” zdefiniowany jest jako „cecha organoleptyczna spostrzegana przez ...” – <u>owo niedokończenie definicji ma swoistą wymowę</u>). Powinny one posłużyć badaniom uciążliwości zapachowych ale nie w ramach egzekucji nieprecyzyjnego prawa tylko dla znalezienia skutecznych metod ograniczania owych uciążliwości.</p>
42.	Ogólne	Stowarzyszenie Papierników Polskich	<p>Mając na względzie brak wystarczającej precyzji w definiowaniu pojęć podstawowych</p>

			<p>dla sformalizowanego systemu zapobiegania i/lub zapobiegania uciążliwości zapachowej, co wpłycie na nieskuteczność egzekucji prawa, wnioskuje się o zaniechanie prac nad ustawą, jako podstawą sformalizowanego systemu. Właśnie ze względu na ułomności projektu regulacji o znaczeniu systemowym, wszelkie próby poprawiania konkretnych zapisów w projekcie ustawy uznajemy za niecelowe. Nawet najbardziej poprawne zapisy nie usuną bowiem systemowych barier, które są nie do pokonania z uwagi na stan wiedzy i konstrukcję procedur administracyjnych. Koniecznym jest również rozważenie zapisu, według którego wszczęcie postępowania na wniosek mieszkańców zarówno w przypadku, gdy organem właściwym jest organ gminy (instalacja niewymagająca pozwoleń) jak i w przypadku szczebla wojewódzkiego (instalacja wymagająca pozwoleń) wymaga, w obu przypadkach, wniosku popartego przez 50 mieszkańców. Wydaje się, że właściwym rozwiązaniem w tej kwestii byłoby uzależnienie wszczęcia postępowania od różnej liczby mieszkańców adekwatnej do skali działalności instalacji. Należy natomiast dążyć do wykorzystywania istniejących w polskim prawie ochrony środowiska instrumentów, które pozwolą na osiągnięcie celu, jakim jest eliminowanie źródeł uciążliwości zapachowych, to jest:</p> <ul style="list-style-type: none"> • systemu ocen oddziaływania na środowisko (zarówno odnoszących się do planów, programów, strategii i polityk jak i do konkretnych przedsięwzięć), • racjonalnego planowania przestrzennego, • przeglądów ekologicznych, • najlepszych dostępnych technik. <p>W projekcie ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej w załączniku nr 2 podano sposoby postępowania zmierzającego do wyeliminowania lub ograniczenia uciążliwości zapachowej – dobra praktyka rolnicza została postawiona na równi z Najlepszymi Dostępnymi Technikami (BAT) oraz hermetyzacją. Powstaje pytanie, czemu nie uwzględniono tutaj dobrej praktyki przemysłowej. Zakłady branży papierniczej dążyły i dążyć będą do eliminowania źródeł uciążliwości zapachowych, wykorzystując dostępne techniki i technologie oraz prowadząc w sposób racjonalny eksploatację instalacji. Równocześnie zdajemy sobie sprawę, iż nie wszystkie emisje są możliwe do wyeliminowania. W celu wyjaśnienia wszystkich problemów z tym związanych prowadzimy aktywny dialog ze społecznościami lokalnymi. Nie przez wszystkich nasze racje są wysłuchiwane z należytym zrozumieniem, ale uzyskujemy akceptację społeczną dla naszych działań. Uważam, że nie ma potrzeby wprowadzania regulacji, które rozbudzą nadzieje społeczne a nie przyniosą oczekiwanych rezultatów. Znacznie więcej można osiągnąć przez promocję systemów zarządzania środowiskowego, w tym EMAS.</p>
43.	Ogólne	Związek „Polskie Mięso”	<p>Projekt ustawy w istotny sposób narusza konstytucyjne prawa podmiotów prowadzących działalność gospodarczą polegającą na produkcji artykułów spożywczych, w szczególności mięsa i przetworów mięsnych oraz na chowie i hodowli żywca. Intencją ustawodawcy jest bowiem zlikwidowanie lub ograniczenie</p>

		<p>subiektywnego poczucia dyskomfortu nieokreślonej grupy obywateli kosztem prowadzenia określonych rodzajów działalności gospodarczej funkcjonujących w ramach ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej w oparciu o zasadę gospodarki rynkowej oraz zasadę swobody działalności gospodarczej (art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Zgodnie z art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko ze względu na ważny interes publiczny. W naszej ocenie, przedmiot ustawy nie stanowi ważnego interesu publicznego. Jak zauważa się zresztą w uzasadnieniu do projektu ustawy, zapach może być kojarzony z wystąpieniem zagrożenia zdrowia (życia) jak i dyskomfortem. Po pierwsze jest to więc wyłącznie skojarzenie, nie zaś naukowo lub doświadczalnie stwierdzone zjawisko. Nie stwierdzono także jednoznacznie, iż zapach ma istotny wpływ na zdrowie ludzkie, a już tym bardziej na życie. Kwestia zaś dyskomfortu sprowadza się do arbitralnej i całkowicie subiektywnej oceny danej jednostki. Niewymierne jest powoływanie się przez ustawodawcę na wpływ skarg obywateli w okresie 2004 – 2005 jako podstawę podjęcia inicjatywy ustawodawczej w tym zakresie. Warto w tym miejscu bowiem nadmienić, że zdrowie obywateli może być często narażane przez oddziaływanie substancji i czynników bezwonnych, na które to oddziaływanie nie składają skarg, gdyż nie posiadają takiej świadomości. Powyższy tok rozumowania potwierdza zresztą i sam ustawodawca stwierdzając w uzasadnieniu do projektu, iż „wyniki kontroli uciążliwości zapachowej nie znajdują potwierdzenia w wynikach jakościowych i ilościowych pobieranych próbek powietrza oraz odprowadzanych ze źródeł emisji i gazów”. Niepokoi więc szczególnie postępowanie ustawodawcy, zgodnie z którym projektowana ustawa ma, wobec braku metody oceny zapachowej powietrza, dawać narzędzia do dyscyplinowania przedsiębiorców i umożliwiać organom administracji wykorzystanie władzy państwowej w celu zaspokojenia żądań obywateli kierowanych ich subiektywnym interesem i niemierzalnym naukowo i obiektywnie zagrożeniem. Inicjatywa ustawodawcza kierowana takimi przesłankami w sposób oczywisty narusza konstytucyjną zasadę demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, której częścią są i obywatele, i przedsiębiorcy (art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Stoimy na stanowisku, że projektowana ustawa stanowi zamach na prawa nabyte przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na podstawie uzyskanych zezwoleń, także środowiskowych. Wprowadzenie ustawą sankcji zakazania prowadzenia określonej działalności na określonym terenie decyzją administracyjną godzi właśnie z zasadę ochrony praw nabytych oraz zasadę swobody działalności gospodarczej. Kwestia jest tym bardziej niepokojącą, iż często to nie intensyfikacja działalności przedsiębiorców stanowi o zwiększeniu ewentualnych uciążliwości, a zmiana okoliczności, na które przedsiębiorcy nie mają i nie mogą mieć wpływu. Byłoby bowiem niesprawiedliwością ustawodawcy, obciążanie skutkami rozwoju miast, wsi, w szczególności w ramach ekspansji terenów budowlanych w okolicach prowadzonych przedsiębiorstw, także tych przedsiębiorstw. Do obowiązków organów administracji należy między innymi takie planowanie przestrzenne, aby nowopowstałe tereny mieszkalne w ramach możliwości nie pozostawały w</p>
--	--	---

			sąsiedztwie instalacji mogących emitować zapachy.
44.	Ogólne	Związek „Polskie Mięso”	Podnosimy, że również proponowana ilość uczestników takiego zespołu jest zbyt mała, aby stanowić o wiarygodności dokonanych badań i obserwacji całego zespołu, w szczególności w obliczu drastycznych sankcji wynikających z negatywnych wyników takiego badania lub obserwacji (łącznie z zakazem prowadzenia działalności).
45.	Ogólne	Związek „Polskie Mięso”	Podsumowując pragniemy podkreślić, iż zasady państwa prawa, swobody gospodarczej i gospodarki rynkowej służące przedsiębiorcom, ale i obywatelom, należy umiejętnie godzić z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi – prawem do ochrony zdrowia i życia w bezpieczeństwie ekologicznym. Projektowana ustawa nie spełnia w naszej ocenie tego warunku zmierzając do zaburzenia równowagi pomiędzy konstytucyjnie dopuszczalnym ograniczeniem wolności gospodarczej, a prawami obywateli.
46.	Ogólne	Polski Związek Hodowców i Producentów Zwierząt Futerkowych	Ustawa w proponowanym przez Ministerstwo Środowiska kształcie bardzo utrudni, a w niektórych przypadkach wręcz uniemożliwi produkcję rolną. Rolnicy, którzy, stosują nawozy naturalne będzie w wielu przypadkach zmuszony do zrezygnowania z tego na „rzecz nieuciążliwych zapachowo” nawozów sztucznych. W projekcie nie ma dokładnego określenia skąd będą wywodzić się członkowie grupy pomiarowej, warto byłoby to zmienić i wymagać od członków grupy, aby byli zameldowani w innej gminie, byli niekaralni oraz posiadali przynajmniej kilkuletnie doświadczenie w podobnych pomiarach, wykluczając w ten sposób w ten sposób stronniczość „pomiaru”. Z pewnością członkowie grupy pomiarowej muszą być uprzednio skontrolowane pod względem zdolności sensorycznych. Nie można także brać pod uwagę tylko jednego pomiaru, miarodajnym źródłem opinii powinien być pomiar przeprowadzony kilka lub nawet kilkanaście razy w roku, a grupa pomiarowa powinna mieć 12 członków, aby zminimalizować możliwość subiektywnej oceny. Wniosek o uciążliwość powinien być podpisany nie przez mieszkańców gminy, ale przez bezpośrednich sąsiadów domniemanego źródła uciążliwości zapachowej. Dodatkowo wnioskodawcy winni wносить opłatę za wniosek, aby gminy nie zostały zasypane nieuzasadnionymi wnioskami, za których rozpatrzenie zapłacą tak naprawdę wszyscy podatnicy. Środki w ten sposób zgromadzone powinny być przeznaczone bądź na straty rolnika w wyniku pomiarów lub pomoc rolnikowi przy usuwaniu ewentualnych źródeł uciążliwości zapachowej, bowiem stosowanie Dobrej Praktyki Rolniczej nie musi wiązać się z automatyczną likwidacją źródła różnego rodzaju niepożądanych przez wnioskodawców zapachów. Ewentualne odszkodowanie na rzecz rolnika powinno zawierać także korzyści wynikające z zaniechania produkcji rolnej. W ustawie winno być także jasno zaznaczone, w jakim terminie odszkodowanie będzie wypłacone oraz kto będzie oszacowywał odszkodowania. W wyniku nieuzasadnionego wniosku i jednoznacznego stwierdzenia braku uciążliwości zapachowej, rolnik-hodowca powinien otrzymać odszkodowanie za utracony czas i środki oraz ewentualne straty, jeżeli w wyniku działalności grupy pomiarowej dojdzie do upadków zwierząt (w wyniku choroby i stresów). Przy tej okazji warto nadmienić, iż z punktu widzenia bezpieczeństwa weterynaryjnego ferm zwierząt futerkowych w czasie krycia, wykotów oraz po wykotach wstęp osób postronnych jest zabroniony, a w pozostałych częściach roku niewskazany.

			Każda wizyta na fermie osób z zewnątrz niesie za sobą niebezpieczeństwo przeniesienia chorób powodujących upadki zwierząt, nie wspominając o stresie zwierząt. W ustawie powinno być jasno napisane kto ponosi odpowiedzialność materialną za straty hodowców wynikające z pobytu „grupy pomiarowej” na terenie fermy. Rolnik powinien mieć prawo do odwołania się od wyników pomiaru, w takim przypadku pomiar powinien być wykonany przez niezależne, akredytowane laboratorium na koszt gminy lub wnioskodawców. Reasumując, wieś zawsze miała i mieć będzie swój specyficzny zapach, dla mieszkańca miasta może on być uciążliwy, dla rolników i mieszkańców wsi jest to normalne środowisko życia – nie regulujemy tego żadną ustawą (wskazuje na to doświadczenie innych krajów). Fakt, iż jest to pionierska ustawa wcale nie powoduje, że jest ona pożądana – wręcz odwrotnie, – aby ustawa była sprawiedliwa dla wszystkich należałoby zaniechać jakiegokolwiek działalności gospodarczej i rolniczej, bowiem większość działalności jest źródłem zapachów, które mogą okazywać się „uciążliwe” dla mieszkańców danej gminy.
47.	Ogólne	Podlaski Urząd Wojewódzki w Białymstoku	Wdrożenie ustawy niesie za sobą koniecznego poniesienia dodatkowych nakładów finansowych przez wioś, związanych z prowadzeniem badań uciążliwości zapachowej, zgodnie z podanymi procedurami i normami, które muszą zostać wdrożone, oraz z zapewnieniem wymaganej obsady kadrowej.
48.	Ogólne	Krajowa unia Producentów Soków	Proponowany w obecnej formie projekt ustawy może mieć negatywny wpływ na warunki funkcjonowania przemysłu żywnościowego w Polsce, w tym sokowniczego.
49.	Ogólne	Krajowa unia Producentów Soków	Całkowicie pominięto w projekcie ustawy podstawowe gałęzie przemysłowe, jakimi są: hutnictwo, przemysł petrochemiczny, chemiczny, transport samochodowy, wysypiska śmieci, czyli jednych z największych emitentów gazów i zapachów. Co więcej wprowadza wybiórcze sankcje i obostrzenia dla sektora rolno-spożywczego.
50.	Ogólne	Krajowa unia Producentów Soków	Nadanie dużych uprawnień organom władzy samorządowej, aż do zamknięcia zakładu włącznie. Decyzje podejmowane w tej sprawie na podstawie subiektywnych opinii tzw. „grup pomiarowych” mogą mieć charakter korupcyjny i prowadzić do wyeliminowania poszczególnych zakładów produkcyjnych i być sprzeczne z zasadą konkurencji i swobody prowadzenia działalności gospodarczej.
51.	Ogólne	Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego	W naszej ocenie wymagają doprecyzowania zapisy, kto może być ekspertem prowadzącym terenową ocenę jakości powietrza, kto może być członkiem grupy badawczej oraz jakie ewentualnie kwalifikacje powinien mieć w tym zakresie.
52.	Ogólne	Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego	Zasadnym byłoby także określenie podmiotów ujętych w art. 18 ust. 2 pkt 2 lit. A projektu ustawy zgodnie z pkt 40 ppkt 2 części III załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. nr 225, poz. 1635).
53.	Ogólne	Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego	Przedmiotowy projekt ustawy wymaga jeszcze dopracowania pod względem edytorskim, co ma istotne znaczenie w późniejszej realizacji zadań wynikających z ustawy (np. str. 3 pkt. 23 – definicja zapachu).
54.	Ogólne	Urząd Marszałkowski województwa Śląskiego	Przedłożony projekt oceniam pozytywnie głównie z uwagi na fakt, iż stanowi oczekiwane dotąd wypełnienie art. 222 ust. 5, 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska. Wejście w życie w/w ustawy umożliwi właściwym organom administracji nałożenie na prowadzących działalność, obowiązków zmierzających do ograniczenia uciążliwości zapachowej. Niezależnie od powyższego, projekt ustawy

			wymaga uzupełnienia o brakujące słowa w tekstach niektórych definicji.
55.	Ogólne	Krajowa unia Producentów Soków	Brak doprecyzowania i podania parametrów czynników zapachowych i odniesienia do norm, natomiast rozstrzygnięcia jest nieprecyzyjna ocena subiektywna.
56.	Ogólne	Wojewoda Wielkopolski	Słusznym byłoby również wprowadzić do ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko przepisy umożliwiające, na etapie procedury oceny oddziaływania na środowisko, weryfikację raportu inwestora w zgodzie z projektowanymi przepisami „ustawy odorowej”. Powiązanie problematyki uciążliwości zapachowej w obu ustawach pozwoli organom na realizację art. 2 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej, czyli na wydanie decyzji na realizację planowanego przedsięwzięcia, gdy dodatkowa emisja substancji zapachowych nie spowoduje przekroczenia wartości dopuszczalnego stężenia zapachowego.
57.	Ogólne	Stowarzyszenie „Polska Federacja Producentów Żywności”	Po zapoznaniu się z najnowszą wersją projektu ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej, Stowarzyszenie „Polska Federacja Producentów żywności” wyraża zgodzenie z faktem znacznego uszczegółowienia zapisów projektu ustawy.
58.	Ogólne	Stowarzyszenie „Polska Federacja Producentów Żywności”	Projekt ustawy w zbyt małym stopniu nawiązuje do narzędzia jakim są najlepsze dostępne techniki ograniczania wpływu na środowisko (załącznik 2 pkt 4). Kwestie uciążliwości zapachowej wymagają dopracowania wytycznych nt. sposobów usuwania zapachów z najbardziej uciążliwych instalacji, równoległe do przepisów. Ustawa powinna być narzędziem polityki wobec priorytetowych uciążliwości, a nie narzędziem do rozwiązywania wszelkich konfliktów uciążliwości zapachowej. Naszym zdaniem działania powinny skoncentrować się na kluczowych rodzajach działalności mogących powodować uciążliwości zapachowe, m.in. poprzez ustalenie rodzajów i wielkości instalacji emisji substancji zapachowych do powietrza, które wymagają pozwoleń. Ponadto, w kontekście priorytetów działań ograniczania uciążliwości zapachowej, zbyt małe znaczenie w treści projektu ustawy ma załącznik nr 7 - rodzaje działalności mogących powodować uciążliwości zapachowe – jest to tylko wskazówka - uzupełnienie do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Na liście tej brakuje kilku ważnych działalności pod kątem zapachowym, np. zakładów paszowych, stacji przeładunkowych dla odpadów stałych.
59.	Ogólne	Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej „POLSUS”	Informuję, że działalność rolnicza w zakresie chowu i hodowli zwierząt związanych jest z emisją różnych związków o specyficznym zapachu. Niektóre z nich mogą być uciążliwe dla ludzi. Należy jednak pamiętać o tym, że towarowa produkcja zwierząt stanowi aż 59,5% całej towarowej produkcji rolniczej, a tym rodzajem produkcji zajmuje się ok. 1 mln gospodarstw rolniczych. Produkcja zwierzęca jest więc źródłem utrzymania i zarobków kilku milionów Polaków. Wprowadzając w życie przepisy ww. ustawy możemy doprowadzić do masowego zamykania obiektów zajmujących się produkcją zwierzęcą, co będzie skutkowało, z jednej strony utratą źródeł utrzymania, w przypadku rolników, a z drugiej ograniczeniem produkcji mięsa, mleka i jaj, co spowoduje załamaniem się rynku żywności w Polsce, a tym samym skokowy wzrost cen artykułów żywnościowych. Gospodarstwa prowadzące działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt, rozpoczynając ten kierunek produkcji, otrzymały już

			<p>stosowne zezwolenia, co dowodzi, że spełniły określone odpowiednimi przepisami wymagania. Nakładając na nie, w tej chwili dodatkowe wymagania dotyczące ograniczenia emisji nieprzyjemnych zapachów wiąże się z zastosowaniem zaawansowanych i drogich technologii, na które nie stać nawet największych producentów. Większość gospodarstw prowadzących produkcję rolniczą są to gospodarstwa drobnotowarowe, rodzinne, które nie są w stanie zakumulować kapitału niezbędnego do powiększenia produkcji i rozwoju. Dodatkowo, występujące cykliczne okresy deniunktury w produkcji żywca wieprzowego znacznie pogarszają sytuację ekonomiczną tych gospodarstw, powodując, że część z nich rezygnuje z działalności powiększając tym samym rzeszę bezrobotnych. Wprowadzenie tej ustawy spowoduje, że polskiej gospodarstwa produkcyjne i hodowlane nie wytrzymają konkurencji, jaką stanowią silne ekonomicznie gospodarstwa państw zachodniej Europy, Ameryki i Azji, zwłaszcza że takich przepisów i ograniczeń nie ma w pozostałych krajach Wspólnoty. Mimo trwających długi czas negocjacji i konsultacji, ustawa nadal zakłada arbitralność decyzji podjętych na podstawie subiektywnych wrażeń. Projekt stwarza możliwość decydowania o losie gospodarstw hodowlano-produkcyjnych niewielkiej liczbie osób (art. 6.2). Spowoduje to powstanie lokalnych konfliktów i skłócenie środowisk rolników. Wystarczy bowiem inicjatywa 50 osób, aby ograniczyć czy wręcz uniemożliwić działalność każdego gospodarstwa rolniczego, jeśli wyda się ono tej grupie uciążliwe. Subiektywność odczucia w zakresie uciążliwości zapachowej niewielkiej grupy ludzi nie mogą być podstawą do podejmowania decyzji o ograniczeniu produkcji bądź jej likwidacji. Mając na uwadze dobre pojęte interesy hodowców i producentów trzody chlewnej, wyrażam zaniepokojenie projektem ustawy i skutkami ekonomicznymi wprowadzeniem jej w życie.</p>
60.	Ogólne	Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej „POLSUS”	Zwracam się o zaniechanie wprowadzenia w życie projektu w ww. kształcie, bowiem spowoduje ona ograniczenie hodowli i produkcji trzody chlewnej oraz pogorszenie sytuacji ekonomicznej hodowców i producentów świń. Ponadto przyczyni się do wywołania lub zastrzeżenia lokalnych konfliktów.
61.	Ogólne	Zarząd Województwa Opolskiego	W projekcie ustawy powtarza się określenie „wizja lokalna”. W Kodeksie postępowania cywilnego funkcjonuje określenie „ogłędziny”. Postępowanie w sprawie wydania decyzji, o której nowa w art. 9 i art. 16 ustawy prowadzone będzie również w oparciu o Kpa. Warto w takim razie ujednoczyć te zapisy lub w słowniku –art. 3 ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej zawrzeć definicję „wizji lokalnej”.
62.	Ogólne	Zarząd Województwa Opolskiego	Z treści ustawy wynika, że powiatowy inspektor sanitarny bierze udział w postępowaniu wynikającym z treści ustawy i dotyczących zarówno podmiotów, dla których starosta i marszałek jest organem ochrony środowiska. Taki zapis stoi w sprzeczności z art. 57 ustawy Prawo ochrony środowiska, w myśl którego dla przedsięwzięć, o których mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1 Poś, właściwy jest państwowy wojewódzki inspektor sanitarny, a dla pozostałych przypadków państwowy powiatowy inspektor sanitarny.
63.	Ogólne	Zarząd Województwa Opolskiego	Konstrukcja ustawy budzi bardzo wiele wątpliwości w kontekście możliwości jej zastosowania w stosunku do funkcjonującego na terenie województwa opolskiego terenu, na którym eksploatowanych jest kilkanaście spółek prowadzących działalność w zakresie produkcji lub stosowania chemikaliów. Chodzi tu o teren Zakładów

			Chemicznych Petrochemia Blachownia w Kędzierzynie – Koźlu. Działalność tej grupy zakładów jest przedmiotem wielu skarg mieszkańców Kędzierzyna –Koźla. Z uwagi na skumulowane na jednym obszarze tak dużej ilości instalacji mogących być źródłem uciążliwości zapachowej, w praktyce, po stwierdzeniu przez grupę pomiarową występowania takiej uciążliwości, nie będzie możliwe wskazanie, która z instalacji zlokalizowanych na jednym terenie jest odpowiedzialna za ten stan. Ustawa powinna zostać doprecyzowana w tym zakresie. Na terenie Kędzierzyna-Koźla stwierdzono przekroczenie stężenia dopuszczalnego benzenu i od kilku lat trwają próby wskazania winowajcy tego stanu.
64.	Ogólne	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Ustawa zapewnia osobom nieprowadzącym działalności rolniczej narzędzie do wymuszenia działań ograniczających lub wręcz uniemożliwiających prowadzenie rolniczej działalności. Ze względu na fakt, iż prowadzenie rolniczej działalności gospodarczej jest w wielu wypadkach jedynym źródłem utrzymania, stanowić to może podstawę do ostrych konfliktów w społecznościach lokalnych.
65.	Ogólne	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Ustawa nie określa miejsc, w których dopuszcza się istnienie uciążliwości zapachowej
66.	Ogólne	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Zapisy w obecnej postaci prowadzą do wniosku o konieczności pełnej hermetyzacji procesów produkcyjnych, co często jest nie tylko bardzo kosztowne, niewykonalne, ale także nieuzasadnione (np. tereny zakładów przemysłowych).
67.	Ogólne	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Brak okresów przejściowych uniemożliwia przygotowanie się do nowych przepisów poprzez zmianę technologii.
68.	Ogólne	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Koszt realizacji tej wyjątkowo trudnej ustawy projekt przerzuca w całości na braki samorządów, obciążając ich budżety.
69.	Ogólne	Starosta Drawski	Z uwagi na fakt, iż teren powiatu drawskiego ma charakter rolniczo – przemysłowy, problem uciążliwości zapachowej związanej z prowadzoną działalnością rolniczą jest spotykany bardzo często. O ile zasadność i celowość zapisów przedmiotowej ustawy jest zrozumiała w odniesieniu do wielkich ferm przemysłowych, o tyle tak restrykcyjne postanowienia w stosunku do właścicieli małych gospodarstw, często ekologicznych, stosujących nawożenie nawozami naturalnymi budzą pewne obawy, iż prowadzenie przez nich gospodarstw hodowlanych nie będzie w ogóle możliwe.
70.	Ogólne	Starosta Drawski	Z doświadczeń własnych, jak i innych urzędów wynika, iż takie sprawy, z uwagi na rozbudowany tryb odwoławczy oraz przeciążenie organów odwoławczych skargami i zażaleniami mieszkańców, będą trwały bardzo długo. Czyż nie byłoby zasadnym wprowadzenie do przedmiotowej ustawy zapisu, zgodnie z którym decyzje wydawane w trybie tej ustawy podlegałyby natychmiastowemu wykonaniu, a ewentualne wstrzymanie wykonania takich decyzji – o ile byłoby to uzasadnione – następowałoby tylko na drodze postanowienia organu wykonawczego?
71.	Ogólne	Starosta Drawski	Wprowadzenie ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej jest celowe i konieczne w polskim prawodawstwie dla prawidłowej realizacji polityki państwa w zakresie ochrony powietrza. Jest to szczególnie ważne dla takich regionów jak nasz – czystych, ekologicznych i nastawionych na turystykę i agroturystykę, ponieważ jej wprowadzenie poprawi jakość i komfort życia ludzi żyjących w pobliżu wielkich ferm trzody chlewnej i gospodarstw rolnych nieprzestrzegających przepisów prawnych oraz

			zasad wynikających z Kodeksu Dobrej Praktyki Rolniczej. Konieczne są jednak pewne poprawki, uzupełnienia i zmiany w celu dostosowania przepisów unijnych do naszych polskich realiów.
72.	Ogólne	PKPP „LEWIATAN”	Przedstawiony projekt dotyczy bardzo trudnego i mogącego rodzić wiele konfliktów obszaru, którego do dzisiaj w prawie UE nie udało się objąć wspólną regulacją prawną. W związku z tym należy z wielką ostrożnością podchodzić do wprowadzania tego rodzaju normatywów do prawa krajowego.
73.	Ogólne	PKPP „LEWIATAN”	Przedstawiony do zaopiniowania projekt zawiera bardzo restrykcyjne zapisy ustawowe oparte na subiektywnej i niejednoznacznej definicji uciążliwości zapachowej. Proponujemy więc uzupełnienie definicji uciążliwości zapachowej o aspekt obiektywny: "uciążliwość zapachowa – rozumie się przez to stan dyskomfortu, subiektywnie odczuwany przez człowieka w sferze fizycznej i psychicznej, spowodowany zapachem substancji występującej w powietrzu, potwierdzony następnie oceną jakości zapachowej powietrza przeprowadzoną w drodze postępowania, o którym mowa w niniejszej ustawie". W kwestii metod kontroli, proponujemy, aby decyzja organu kontrolującego opierała się na badaniu stężeń zapachów w pobranych próbkach zgodnie z odpowiednią normą PN-EN, a nie na podstawie składowej wizji lokalnej prowadzonej w oparciu o badanie przez grupę pomiarową, w skład której wchodzi uczestnicy wykwalifikowani zgodnie z odpowiednią normą PN-EN oraz badania obiektywnego - stężenia zapachów w pobranych próbkach zgodnie z odpowiednią normą PN-EN. Proponujemy więc zastąpienie metody subiektywno - obiektywnej wyłącznie metodą obiektywną.
74.	Ogólne	Prof. zw. dr hab. inż. Tadeusz Kuczyński Uniwersytet Zielonogórski	Proces określenia uciążliwości zapachowej produkcji zwierzęcej jest skomplikowany, długotrwały i kosztochłonny.
75.	Ogólne	Prof. zw. dr hab. inż. Tadeusz Kuczyński Uniwersytet Zielonogórski	Za zanieczyszczenie w najlepszym stopniu odzwierciedlające rozchodzenie się dokuczliwych zapachów przy produkcji zwierzęcej uznaje się amoniak (NH ₃).
76.	Ogólne	Prof. zw. dr hab. inż. Tadeusz Kuczyński Uniwersytet Zielonogórski	W krajach UE potencjalnych uciążliwości zapachowych z produkcji zwierzęcej nie likwiduje się na drodze administracyjnej, uniemożliwiającej jej prowadzenia, tj. (dyrektywa IPPC oraz Kod dobrej Praktyki Rolniczej). Jednakże nie odnoszą się one bezpośrednio do uciążliwości zapachowej. Ponieważ główną przyczyną zachodzenia tych zjawisk jest przede wszystkim w produkcji zwierzęcej amoniak, odnoszą się one głównie do działań i technik, które mogą zmierzać do zmniejszenia jego emisji przy produkcji zwierzęcej. Jednakże to właśnie amoniak uznaje się za najbardziej adekwatny wskaźnik rozprzestrzeniania się odorów przy produkcji zwierzęcej. Dlatego wymuszone prawem krajowym i europejskim, stosowanie zawartych w nich zaleceń będzie automatycznie przyczyniać się do zmniejszenia uciążliwości zapachowej związanej z produkcją zwierzęcą. Reasumując uważam, że wprowadzane aktualnie zalecenia UE skierowane na ograniczenie emisji amoniaku w produkcji zwierzęcej, szybko i dostrzegalnie zmniejszą powszechnie związaną z nią uciążliwość zapachową.
77.	Ogólne	Prof. zw. dr hab. inż. Tadeusz Kuczyński	Przed podjęciem ostatecznej decyzji rozpoczęciu prac nad ustawą powinno się jednak szczegółowo ocenić jej skutki społeczne, przynajmniej w zakresie produkcji zwierzęcej.

		Uniwersytet Zielonogórski	Jej autorzy nie kryją, że głównie do niej się ona odnosi. Rolnictwo wciąż pozostaje podstawową działalnością gospodarczą na obszarach wiejskich. Przeważająca większość, to niewielkie gospodarstwa, najczęściej zlokalizowane w obrębie wsi, wyposażoną w najprostszą wentylację naturalną. Po zaleceniu rolnikom przestrzegania podstawowych Kodów Dobre Praktyki Rolniczej, tj. utrzymanie w czystości podłogi, codzienne usuwanie obornika i odpowiednie jego przechowywanie, trudno zrobić cokolwiek więcej, gdyż jakiegokolwiek inne działania będą przekraczać ich możliwości. Czy to wystarczy do wymaganego Ustawa zmniejszenia odoru? A jeśli nie to ilu rolników prowadzących gospodarstwa rolnicze utraci pracę, godność i zwiększy panujące na obszarach wsi bezrobocie? Jak dużej ilości lokalnych konfliktów można oczekiwać przy wdrażaniu Ustawy na polskiej wsi, kiedy może się okazać, że planowane nią działania dotkną dziesiątek tysięcy gospodarstw?
78.	Ogólne	Związek Gmin Warmińsko - Mazurskich	W sprawie ograniczenia lub wyeliminowania uciążliwości zapachowej będą wydawane decyzje administracyjne, od których będą przysługiwały odwołania. W ustawie powinien być zapis, że taka decyzja będzie podlegała natychmiastowemu wykonaniu, a o ewentualnym jej wstrzymaniu może postanowić organ odwoławczy, jeżeli będą ku temu podstawy. W ustawie należałoby również określić termin, w jakim organ odwoławczy zobowiązany będzie rozpatrzyć odwołanie. Z uwagi na to, że organy odwoławcze rozpatrują coraz więcej odwołań, zażaleń od różnych decyzji administracyjnych i ich rozpatrywanie trwa kilka miesięcy, takie postępowanie byłoby celowe, a przeciwdziałanie uciążliwości zapachowej nie trwałoby latami, tym bardziej, że jest to problematyka trudna ale bardzo ważna.
79.	Ogólne	Związek Gmin Warmińsko - Mazurskich	Koszty realizacji ustawy ponosić powinno Państwo; wyegzekwowanie kary za naruszenie ustawy powinny tworzyć (jakiś) Państwowy Fundusz Ekologiczny, który służyłby zbieraniu środków finansowych na ten cel. Wprowadzenie opłaty o charakterze quasi ekologicznym – jest dobrym rozwiązaniem. Opłata ta również zasilałaby konto utworzonego na ten cel funduszu ekologicznego.
80.	Ogólne	Związek Gmin Warmińsko – Mazurskich	Nałożenie na gminy nowych obowiązków – zadań i kompetencji w ustawie o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej nie jest więc dobrym rozwiązaniem . Właściwymi organami byłyby więc Inspekcje Ochrony Środowiska, Stacje Sanitarne – Epidemiologiczne, Wojewoda lub powiaty albo Marszałek.- gminy mogłyby ewentualnie informować o takich zdarzeniach, wynikających z ustawy o wyeliminowaniu uciążliwości zapachowej. Biorąc pod uwagę powyższe, Związek wyraża zaniepokojenie próbą przerwania na samorządy zadań, które winny znaleźć się w zadaniach i kompetencjach wyspecjalizowanych jednostek.
81.	Ogólne	Krajowa Rada Izb Rolniczych	Wnoszę o zaprzestanie dalszych prac nad projektem ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej. Projekt ustawy przedstawiony po raz kolejny do konsultacji społecznych nie został przekazany do biura Krajowej Rady Izb Rolniczych, dostępny był jedynie przez 2 tygodnie na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska. Taki sposób prowadzenia konsultacji społecznych nie pozwolił na przekazanie opinii samorządu rolniczego w określonym przez Pana Ministra terminie Zauważam, że podobnie jak poprzedni projekt, również obecna jego wersja nastawiona

			jest na ograniczenie, a w pewnych wypadkach uniemożliwienie działalności rolniczej oraz sektora przetwórstwa rolno-spożywczego.
82.	Ogólne	Krajowa Rada Izb Rolniczych	Zaproponowane metody określania uciążliwości zapachowej są nieprecyzyjne i bardzo subiektywne. Podjęta próba sparametryzowania czynników zapachowych nie doprowadziła do ustalenia jednoznacznego i jasnego sposobu pomiaru przedmiotowych substancji. Poleganie na odczuciach grupy pomiarowej, dotyczących określenia czy zapach jest uciążliwy, czy też przyjemny, nie może być naszym zdaniem wystarczającym kryterium do ograniczenia działalności gospodarstw rolnych, których prowadzenie w naturalny sposób wiąże się z wytwarzaniem określonych substancji zapachowych właściwych dla produkcji zwierzęcej. Brak precyzji i subiektywizm proponowanych rozwiązań tworzy rozległe pole do praktyk korupcyjnych.
83.	Ogólne	Krajowa Rada Izb Rolniczych	Wątpliwości budzi też sposób nakładania i naliczania ewentualnych kar za przekroczenie terminu dostosowania, które podmiot miałby naliczać we własnym zakresie oraz odszkodowań płaconych przez gminę.
84.	Ogólne	Krajowa Rada Izb Rolniczych	Proponowana ustawa nie chroni praw słusznie nabytych przez rolników prowadzących gospodarstwa w miejscowościach, które zmieniają swój charakter z typowo rolniczych na „tereny zabudowy mieszkaniowej” lub „tereny zieleni i wód” (wg klasyfikacji zgodnej z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dn. 26.08.2003).
85.	Ogólne	Krajowa Rada Izb Rolniczych	Ponadto w uzasadnieniu do projektu ustawy zapisano, że proponowane regulacje nie będą miały wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki. Stwierdzenie to nie odpowiada rzeczywistości, bowiem postawienie nowych wymagań niespotykanych dotychczas w naszym kraju ani w innych krajach Unii Europejskiej zdecydowanie ogranicza konkurencyjność polskich gospodarstw rolnych i przemysłu rolno-spożywczego.
86.	Ogólne	Krajowa Izba Gospodarcza	Całkowicie pominięto objęcie regulacjami takich emitentów gazów i odorów jak np. hutnictwa, przemysłu papierniczo-celulozowego, petrochemicznego, transportu samochodowego, podmiotów gospodarki komunalnej, w tym tysiące gminnych wysypisk i dzikich składowisk odpadów przemysłowych, zlokalizowanych zarówno na terenach miejskich jak i wiejskich. W związku z powyższym, projekt ustawy obarczony jest fundamentalną wadą prawną, fragmentarycznie ujętej gospodarki i nie spełnia wymogu horyzontalnego regulacji, która musi obejmować wszystkie branże gospodarki narodowej.
87.	Ogólne	Krajowa Izba Gospodarcza	Projekt ustawy poprzez swój restrykcyjny charakter w przeciwieństwie do pozostałych krajów UE zasadniczo ogranicza konkurencyjność polskiego przemysłu rolno – spożywczego i produkcji rolniczej, w efekcie pogorszy ekonomiczną i społeczną sytuację tych środowisk.
88.	Ogólne	Krajowa Izba Gospodarcza	Wobec wskazanych poważnych wad merytorycznych i prawnych, Krajowa Izba Gospodarcza wnosi o zaniechanie dalszych prac nad projektem ustawy.
89.	Ogólna	Krajowa Rada Drobniarstwa – Izba Gospodarcza w Warszawie	Wnosi o zaprzestanie prac nad projektem, który może przynieść więcej szkody niż pożytku.
90.	Ogólne	Wojewoda Wielkopolski	Należy zauważyć, iż pojawiają się liczne błędy składniowe i edycyjne.

91.	Art. 1	PKPP „LEWIATAN”	Rozszerzyć do treści <i>Ustawa określa zasady postępowania w przypadku stałego występowania uciążliwości zapachowej powodowanej przez działalność prowadzoną przez podmiot.</i> UZASADNIENIE: ustawa powinna być ukierunkowana na podmioty, które swoją działalnością powodują występowanie uciążliwości zapachowej w sposób ciągły.
92.	Art. 1 pkt 5	DE MŚ	Proponujemy dodanie słowa „zasady” na początku punktu,
93.	Art. 1 ust. 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Autor uwag zgłasza sprzeciw do zapisu tego pkt.
94.	Art. 2ust. 2	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Autor uwag zgłasza sprzeciw do zapisu tego pkt.
95.	Art. 2 ust. 2	DOiP GIOŚ	Proponuje się po słowach „dodatkowa emisja” dodać słowa „substancji zapachowych”
96.	Art. 2 ust. 2	Wojewoda Wielkopolski	W części tzw. "słowniczka ustawy" winna znaleźć się definicja stężenia przywołanego w art. 2 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej, a oznaczonego jako <small>C_{od.60}</small> .
97.	Art. 3	DE MŚ	W związku z przyjętą alfabetyczną kolejnością konstrukcji słowniczka pojęć, występujących w ustawie, należy zmienić kolejność: pkt 10 po pkt 12 i pkt 21 po pkt 19.
98.	Art. 3	DE MŚ	Brakuje definicji pojęcia instalacji, która występuje w art. 4 ust. 1.
99.	Art. 3	DOiP GIOŚ	Wydaje się niezbędne dodanie, co rozumie się przez „ocenę zapachowej jakości powietrza” oraz „członka grupy pomiarowej”. Jest wprawdzie w załączniku nr 3 metodyka oceny zapachowej jakości powietrza, ale tak naprawdę nie jest jasne co jest tą oceną.
100.	Art. 3	DOiP GIOŚ	Proponuje się wprowadzić definicję kontrolującego.
101.	Art. 3	Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Całkowicie pomięto w projekcie objęcia regulacjami takich podstawowych w gospodarce narodowej emitentów gazów i odorów jak np. hutnictwo przemysł chemiczny, przemysł papierniczo- celulozowy, przemysł petrochemiczny, transport samochodowy, podmioty gospodarki komunalnej, w tym tysiące gminnych wysypisk i dzikich składowisk odpadów przemysłowych, zlokalizowanych zarówno na terenach miejskich jak i wiejskich. Jest to całkowicie sprzeczne z konstytucyjną zasadą równości podmiotów względem prawa.
102.	Art. 3	Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Projekt zawiera nie precyzyjne definicje takie jak: „pomiar terenowy” podmiot „oceniający”, „punkt pomiarowy”, „poziom porównawczy dla stężenia zapachowego”, „zapachowa jakość powietrza”.
103.	Art. 3	PKPP „LEWIATAN”	Obawy budzi określenie grupy pomiarowej. W jaki sposób sprawdzana będzie sprawność sensoryczna takiej grupy? Na jakiej podstawie zostaną wybrani członkowie tej grupy? Kto będzie przeprowadzał szkolenia? W ustawie powinien znaleźć się zapis, w którym jednym z kryteriów dobierania osób do takiej grupy będzie dobór osób, które zamieszkują inne miejsce niż miejsce gdzie występuje zgłoszona uciążliwość.
104.	Art. 3	Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska	Pkt 3) – zbędne zamknięcie nawiasu po słowie ziemia, Pkt 17) – brakuje definicji „intensywność zapachu S” lub dodania przy pkt 11 pomiar terenowy ... jako ocena chwilowej zapachowej jakości powietrza i intensywności zapachu (jak wynika z zał. 3 część A),

			Pkt 23) – definicja zapachu nie jest dokończona, Pkt 25) – zapis jest niezrozumiały.
105.	Art. 3	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Wykaz definicji jest niekompletny. Należy jednoznacznie objaśnić pojęcia „wizja lokalna”, „ocena zapachowej jakości powietrza”, „kontrola” ...
106.	Art. 3	Krajowa Izba Gospodarcza	Definicje takie jak: „pomiar terenowy”, podmiot „oceniający”, „punkt pomiarowy”, „poziom porównawczy dla stężenia zapachowego”, „zapachowa jakość powietrza”, można określić jako definicje obarczone wadą prawną, ponieważ są nieprecyzyjne, zależnie od szeregu subiektywnych czynników. Nie sprecyzowano i nie sparametryzowano owych czynników zapachowych, których ma dotyczyć regulacja. W prawie krajowym, jak i wspólnotowym nie istnieją normy techniczne dla odorów (zapachów). Projekt ustawy zakłada posiłkowanie się tylko subiektywnymi odczuciami zmysłu, węchu „grupy pomiarowej”. Ze względu na dowolność rozwiązań ujętych w projekcie zachodzi obawa, że może to rodzić korupcyjne praktyki (np. pozyskiwanie ziemi po byłych zakładach przez deweloperów).
107.	Art. 3 ust. 2	Akademia Rolnicza w Szczecinie	Kolejna uwaga dotyczy grupy pomiarowej. W art. 3 ust 2 jest zapis, że grupę pomiarową mogą tworzyć osoby, które „nie były kontrolowane przed rozpoczęciem pomiarów”. Jak można wymagać rzetelności oceny sensorycznej, jeśli osoby wykonujące pomiarów nigdy nie były kontrolowane pod względem zdolności sensorycznych? Pomiaru niemierzalne, oceniane metodami subiektywnymi powinny wykonywać osoby posiadające predyspozycje do ich oceny i powtarzalność wyników oceny. W przeciwnym razie można zakwestionować wyniki pomiarów. Moim zdaniem, w art. 3 ust. 2 należy usunąć w/w zapis o barku kontroli grupy pomiarowej przed rozpoczęciem pomiarów. Podsumowując uwagi do projektu uważam, że należy dokonać następujących zmian: 1. art.3 ust. 1 – usunąć zapis „nie była kontrolowana przed rozpoczęciem pomiarów” 2. art. 6 ust 2 – wprowadzić zapis „mieszkańców sołectwa” zamiast „mieszkańców gminy” 3. wprowadzenie dopuszczalnej odległości wyczuwalności emisji zapachów od jego źródła.
108.	art. 3 pkt. 2	Stowarzyszenie Papierników Polskich	Grupa pomiarowa – <u>to jedno z podstawowych pojęć, bowiem to ustalenia tej grupy mają być podstawą oceny zapachowej jakości powietrza</u> – została zdefiniowana jako „grupa uczestników pomiarów sensorycznych (w ust. 3 pkt. 1 zdefiniowana została „analiza sensoryczna” a nie „pomiar sensoryczny”), których sprawność sensoryczna (nie została zdefiniowana) była kontrolowana orientacyjnie (bez uwzględnienia wymogów PN-EN 13725) lub nie była kontrolowana przed rozpoczęciem pomiarów”.
109.	art. 3 pkt 1, art. 3 pkt 2	Związek „Polskie Mięso”	Kwestionujemy instytucję „zespołu oceniającego” oraz „grupy pomiarowej” jako pojęć nieokreślonych, bez prawidłowo sformułowanej i zrozumiałej definicji legalnej, podkreślając, iż ustawa nie precyzuje ani kwalifikacji, ani sprawności sensorycznej, ani wiedzy, ani doświadczenia, ani jakichkolwiek innych obiektywnych kryteriów, które

			mogłoby stanowić o choćby częściowej wiarygodności i sprawdzalności wyników badań i obserwacji uczestników takich zespołów, czy grup.
110.	Art. 3 pkt 3	Marszałek Województwa Podkarpackiego	Proponuję nadać brzmienie: 3) emisji – rozumie się przez to wprowadzane bezpośrednio lub pośrednio, w wyniku działalności człowieka, do powietrza, wody, gleby lub ziemi substancje zapachowe”.
111.	Art. 3 pkt 4	Marszałek Województwa Podkarpackiego	Proponuję nadać brzmienie: 4) instalacji – rozumie się przez to instalację w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.)”.
112.	Art. 3 pkt 6	Warmińsko-mazurski urząd wojewódzki w Olsztynie	Co rozumie się przez słowo „wycinek obszaru?. Niektóre tereny ferm, na której znajdują się obiekty hodowlane potrafią mieć powierzchnie np. 1,5-2 ha, i co wtedy? Jaka odległość powinna być od mierzonego obszaru, na którym znajduje się badany podmiot?
113.	Art. 3 pkt 6 i 7	DE MŚ	Zwracamy uwagę, iż zgodnie z art. 376 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, wójt, burmistrz i prezydent miasta są także organami ochrony środowiska.
114.	Art. 3 pkt 8 lit. c	DOI P GIOŚ	Wykreślić wyrazy „korzystając ze Środowiska w zakresie, w jakim korzystanie ze Środowiska wymaga pozwolenia” oraz wykreślić lit. D, przedmiotowe zapisy wydają się zbędne, w związku z zapisami art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1.
115.	Art. 3 pkt 9	Warmińsko-mazurski urząd wojewódzki w Olsztynie	Wójt, burmistrz lub prezydent miasta nie są w tym przypadku organami ochrony Środowiska (mówi o tym art. 376 Poś).
116.	Art. 3 ust. 9	Podlaski Urząd Wojewódzki w Białymstoku	Nie został wpisany Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska oraz regionalny dyrektor ochrony środowiska (zmianę tę do art. 376 ust.4 ustawy Prawo ochrony środowiska wprowadził art. 144 pkt. 43 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa oraz ocenach oddziaływania na środowisko).
117.	Art. 3 pkt 9 Art. 14	Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie	Według art. 3 pkt 9 projektu ustawy przez organ ochrony środowiska rozumie się starostę, marszałka województwa i wojewodę. Natomiast na podstawie art. 14 postępowanie w sprawie uciążliwości zapachowej, spowodowanej przez podmiot prowadzący działalność prowadzoną w zakresie innym niż powszechnie lub zwykłe korzystanie ze środowiska, prowadzi organ ochrony środowiska właściwy do wydania pozwoleń na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001r. –Prawo ochrony środowiska. W związku ze zmianami ustawy – Prawo ochrony środowiska jakie przewiduje ustawa z dnia 5 września 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowiska w zakresie, między innymi art. 376 dotyczącego organów ochrony środowiska i art. 378 ust. 2 nastąpi zmiana organu ochrony środowiska właściwego między innymi w sprawach określonych w art. 183 ustawy, dotyczących pozwoleń w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych. W związku z tym wskazane jest rozważenie możliwości uwzględnienia w zapisie art. 3 pkt 9 projektu ustawy zmiany przewidzianej ustawą z dnia 5 września 008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale

			społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.
118.	Art. 3 ust. 10 pkt a	Krajowa Izba Gospodarcza	Projekt w swojej genezie zawiera regulacje jednostronnie skierowane wprowadzające obostrzenia i sankcje wobec wybiórczo określonego sektora gospodarki narodowej – rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego.
119.	Art. 3 pkt. 10a	Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Projekt ustawy wprowadza obostrzenia i sankcji wobec wybiórczo określonego sektora gospodarki narodowej – rolnictwa i przemysłu rolno-spożywczego.
120.	Art. 3 pkt 12	DOiP GIOŚ	Wyraz „wyrażone” zastąpić wyrazem „wyrażona”.
121.	Art. 3 pkt12)	Wojciech Woszczek	Proponuję -powszechnym korzystaniu ze środowiska - rozumie się przez to korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego, w tym wypoczynku oraz uprawiania sportu, w zakresie wprowadzania do środowiska substancji lub energii,
122.	Art. 3 pkt 13	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	1. W tym świetle załącznik 4 jest zbędny (poziom porównawczy nie zależy od sposobu zagospodarowania terenu) 2. Należy przeanalizować możliwości dokonania takiej zmiany poziomu porównawczego, aby było możliwe wykorzystanie olfaktometrów terenowych Nasal Ranger np. 4 ou/m ³ - nie stwierdzone przez żadnego z oceniających, zamiast 1 ou/m ²³ – nie stwierdzone co najmniej 6 razy na 8 pomiarów. Opis procedury stosowania Nasal Rand\ger powinien być zamieszczony w załączniku 3A
123.	Art. 3	Wojciech Woszczek	Proponuję wpisać: punkt 13) - w projekcie 26) zwykłym korzystaniu ze środowiska - rozumie się przez to takie korzystanie wykraczające poza ramy korzystania powszechnego, co do którego ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25 poz. 150, zm. Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865) nie wprowadza obowiązku uzyskania pozwolenia na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska. i zamienić numerację pozostałych punktów w kolejności uwzględniającej moją propozycję
124.	Art. 3 lit. 15	DOiP GIOŚ	Wyraz „stężeniu” zapisać z malej litery.
125.	Art. 3 lit. 16	DOiP GIOŚ	Po wyrazie „zapachowym” usunąć literę „e”.
126.	Art. 3 pkt 16	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Wykreślić lub zmienić „grupy” na „zespołu”
127.	Art. 3 pkt 17	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Zmienić „ou” na „ouE”
128.	Art. 3 lit. 17	DOiP GIOŚ	Wyraz „malejąca” zastąpić wyrazem „malejącą”.
129.	Art. 3 pkt 18	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Wykreślić „e” w: stężeniu zapachowym $c_{od}^{maks.} [ou/m^3]$
130.	Art. 3 lit. 19	DOiP GIOŚ	Wyraz „ludzi” zastąpić wyrażeniem „grupę pomiarową lub zespół oceniający”.
131.	art. 3 pkt 20	Związek „Polskie Mięso”	Kwestionujemy definicję legalną pojęcia „uciążliwości zapachowej”, z której wynika, iż praktycznie każdy obywatel w Rzeczpospolitej Polskiej może pojęcie to rozumieć we właściwy sobie i tylko sobie sposób. Definicja ta narusza wszelkie zasady dobrej legislacji tworząc pojęcie skrajnie nieostre, subiektywne, niesprawdzalne w drodze

			jakiegokolwiek wiarygodnej i obiektywnej metody.
132.	Art. 3 pkt 20	Krajowa unia Producentów Soków	Definicja uciążliwości zapachowej nie bierze pod uwagę istoty uciążliwości oraz nie odnosi się do zapachów pochodzących z naturalnych procesów, w szczególności w rolnictwie, które występują naturalnie i stanowią „jakość powietrza” na terenach rolnych, a tym samym nie powinny być traktowane jako uciążliwość zapachowa.
133.	Art. 3 pkt 20	Stowarzyszenie „Polska Federacja Producentów Żywności”	Definicja uciążliwości zapachowej podana w art. 3 pkt 20) jest zbyt subiektywna i nieuwzględnia istoty uciążliwości oraz nie odnosi się do zapachów pochodzących z naturalnych procesów, szczególnie w rolnictwie, które występują tradycyjnie i stanowią, o „jakości powietrza” na terenach rolnych, a tym samym nie powinny być traktowane, jako uciążliwość zapachowa.
134.	Art. 3 pkt 20	Starosta Drawski	Przytoczona definicja uciążliwości zapachowej, rozumiana jako stan dyskomfortu, subiektywnie odczuwanego przez człowieka w sferze fizycznej i psychicznej, spowodowanego zapachem substancji w powietrzu, nie daje możliwości jednoznacznego, niebudzącego wątpliwości określenia stanu faktycznego, pozostawiając organom gminy oraz organom ochrony środowiska zbyt dużą swobodę w interpretacji. Wynika to między innymi z faktu, iż grupę pomiarową, dokonującą terenowej oceny zapachowej jakości powietrza i organizowaną przez prowadzącego pomiary eksperta, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 3 projektu ustawy stanowią osoby bliżej nieokreślone, których sprawność sensoryczna jest kontrolowana orientacyjnie, bez uwzględnienia wymogów PN-EN 13725 lub w ogóle nie jest kontrolowana. Brak dokładnego określenia składu osobowego takiego zespołu może rodzić uzasadnione podejrzenia braku obiektywizmu ze strony organu prowadzącego postępowanie administracyjne i skierowania działań w kierunku wyeliminowania podmiotu prowadzącego działalność prowadzącą do powstawania uciążliwości zapachowej. Taka sytuacja na pewno będzie miała miejsce w przypadku, gdy w skład takiej grupy będą wchodzić mieszkańcy skarżący się na działalność takiego podmiotu.
135.	Art. 3 pkt 21	Marszałek Województwa Podkarpackiego	Proponuję nadać brzmienie: 21) zakład – rozumie się przez to zakład w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.)”.
136.	Art. 3pkt 23	Warmińsko-mazurski urząd wojewódzki w Olsztynie	Brak zakończenia punktu.
137.	Art. 3 pkt 23	Zarząd Województwa Opolskiego	Należy zweryfikować definicję zapachu, która została zdefiniowana jako ‘cecha organoleptyczna spostrzegana przez”. Nie wiadomo przez kogo.
138.	Art. 3 pkt 23	Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie	Wnoszę o rozważenie uzupełnienia zapisu tego punktu, ponieważ wydaje się, że jest niepełny.
139.	Art. 3 pkt 23	Joanna Wilczyńska Handel i Usługi "JOWI"	"23) zapachu – rozumie się przez to cechę organoleptyczną spostrzeganą przez"???
140.	Art. 3 pkt 23	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Dołączyć treść punktu 25 tj. „organ węchowy podczas wąchania niektórych lotnych substancji [ISO 5492],
141.	Art. 3 pkt 24	Warmińsko-mazurski urząd wojewódzki w Olsztynie	Co rozumie się przez zespół oceniający –grupa osób o sprawdzonej sprawności sensorycznej (jak sprawdzonej?).
142.	Art. 3. punkt 25	Krajowy Związek	Punkt ten zawiera błąd.

		Pracodawców- Producentów Chlewnej Trzody	
143.	Art. 3 pkt 25	Marszałek Województwa Podkarpackiego	W obecnym brzmieniu art. 3 pkt 25 projektu ustawy jest niezrozumiały i nie jest wiadomo czego definicję zawiera
144.	Art. 3 pkt 25	Zarząd Województwa Opolskiego	Należy doprecyzować definicję organu węchowego, proponowany zapis jest całkowicie niezrozumiały.
145.	Art. 4	Grupa „Lotos” SA	Nie są jasne założenia ustawy, a mianowicie czy jej celem jest wskazanie prowadzenia działalności prowadzącej do występowania uciążliwości, czy ma ona służyć ograniczeniu tej uciążliwości. Użyta w projekcie nazwa ustawy oraz treść art. 4 projektu, sugerują, że celem działań wynikających z ustawy ma być ograniczenie, zapobieganie uciążliwościom. Nie koresponduje z celem kompetencja do wydania decyzji administracyjnej, która wpływa na możliwość wykonywania dotychczasowej działalności, aż do zakazania działalności będącej przedmiotem uciążliwości. Mając na uwadze nazwę ustawy oraz treść art. 4 projektu, konsekwencje niepodjęcia działań mających na celu ograniczenie uciążliwości powinny ograniczać się tylko i wyłącznie do sankcji finansowych. Z drugiej strony, zwrócić należy uwagę, iż takie rozwiązanie całkowicie wyeliminuje możliwość zabronienia wykonywania działalności uciążliwej na terenach gdzie emisja zapachów dalece koliduje z funkcją terenu (osiedla mieszkaniowe, parki, szpitale). Prawidłowym rozwiązaniem będzie zatem gradacja środków administracyjnych w zależności od lokalizacji źródła uciążliwości i miejsc występowania uciążliwości, poprzez wykluczenie możliwości wydania najdalej idących decyzji wobec podmiotów, które zlokalizowane są na terenach, na których zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego jest dopuszczalna działalność, która oddziałuje na środowisko.
146.	Art. 4	Krajowy Związek Pracodawców- Producentów Chlewnej Trzody	„Eksploracja instalacji nie powinna powodować uciążliwości zapachowej”. Nie określa się przy tym jakich terenów owa uciążliwość nie może dotyczyć. Załączniki 1. i 4. zawierające „poziomy porównawcze uciążliwości zapachowej” dotyczą wyłącznie terenów zurbanizowanych, terenów zieleni urządzonej oraz zabudowanych terenów użytkowanych rolniczo. Uważamy, że artykuł 4. powinien wyraźnie ograniczyć zakres obowiązywania przepisów ustawy do takich terenów. Obecny kształt ustawy może prowadzić do rozszerzenia jej zapisów na obszary takie jak grunty orne, nieużytki, łąki i pastwiska, tereny zalesione.
147.	Art. 4	Związek „Polskie Mięso”	Kwestionujemy wprowadzenie zakazu emisji uciążliwości zapachowej i zasadniczego obowiązku podmiotów zapewnienia ochrony powietrza przez zaniechanie czynności powodujących uciążliwość, gdyż przyjęcie takiej zasady skutkowałoby w większości przypadków koniecznością całkowitego zaprzestania całej działalności. Kwestia powyższa jest fundamentalnym błędem w założeniach projektu ustawy. Duża część przedsiębiorstw objętych projektem jest w immanentny sposób związana z emisją zapachów np. hodowla drobiu lub trzody chlewnej. Niewyobrażalnym jest więc zobowiązanie tego typu podmiotów zasadą zapewnienia ochrony powietrza przez zaniechanie czynności, gdyż oznaczałoby to po prostu zaprzestanie hodowli, czy jej istotne ograniczenie. Zdaje się, że nie ma potrzeby naukowego wyводу, iż hodowla

			trzody chlewnej w sposób naturalny, historyczny i nieuciążliwy dla zdrowia i życia ludzkiego wiązała się i będzie się wiązać z emisją zapachu.
148.	Art. 5	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Lista nie jest kompletna - załącznik nr 2
149.	Art. 5	Związek Gmin Warmińsko-Mazurskich	Ograniczenie lub wyeliminowanie uciążliwości zapachowej planuje się przypisać gminom. Na Wójcie (Burmistrzu), jako właściwym organie ochrony środowiska (art. 5 projektu ustawy) będzie ciążył obowiązek wydawania decyzji administracyjnych, w których określone będą terminy i zasady postępowania w celu ograniczenia uciążliwości zapachowej. Ustalenie uciążliwości zapachowej będzie wymagało zlecenia wykonania takiej ekspertyzy specjalistom w tej dziedzinie, albo zatrudniania pracowników. Jest do dodatkowy koszt nakładany na gminy. Szybciej i sprawniej mogłyby reagować na uciążliwe zapachy, wyspecjalizowane w tym zakresie instytucje, mające pracowników, posiadających właściwe kwalifikacje w tym zakresie, np. Inspekcje Ochrony Środowiska, czy Stacje Sanitarno – Epidemiologiczne. Obowiązujące przepisy regulujące zadania tych instytucji nałożyły na nie zadania wynikające z ochrony środowiska. Nałożenie tych zadań na gminy, które nie mają żadnego doświadczenia w tym zakresie, ani pracowników wykwalifikowanych do tych spraw – zwłaszcza w gminach wiejskich, czy małych gminach miejskich może utrudnić albo bardzo wydłużyć właściwe reagowanie i egzekwowanie obowiązków, które będą wynikać z nowej ustawy. Należałoby więc bardziej zaangażować do przeciwdziałania uciążliwości zapachowej Inspekcje Ochrony Środowiska czy Stacje Sanitarno – Epidemiologiczne.
150.	Art. 6	Wojciech Woszczek	W Art.6 ustępowi 2 nadać brzmienie: 2. Organ gminy prowadzi postępowanie z urzędu lub na wniosek złożony: i dopisać punkty: 1) Sołtysa 2) Członka Zarządu Rady Osiedla 3) Przez co najmniej 50 mieszkańców gminy. 4) Mieszkańców mieszkających wokół gospodarstwa domowego emitującego uciążliwość zapachową w celu zaspokojenia potrzeb osobistych w tym wypoczynku oraz uprawianiem sportu.
151.	Art.6	DOiP GIOŚ	Nie jest jasne, w jakim trybie zostanie przeprowadzone postępowanie w przypadku występowania uciążliwości zapachowej na terenie jednej gminy, spowodowanej działalnością prowadzoną na terenie drugiej gminy.
152.	Art. 6 ust. 2	Akademia Rolnicza w Szczecinie	Kontrowersyjny jest również zapis art. 6 ust. 2 mówiący o wszczęciu postępowania na wniosek złożony przez co najmniej 50 mieszkańców gminy. Gmina z reguły zajmuje obszar o powierzchni kilkuset km ² (np. gmina Mieszkowice 239 km ² , gmina Banie 206 km ²). Emisja uciążliwych zapachów nie dotyczy całej gminy!!! Może zapis zastąpić sołectwem? Wydaje mi się, że byłoby to o wiele bardziej adekwatne do faktycznej uciążliwości zapachowej.
153.	Art. 6 ust. 2	Związek „Polskie Mięso”	Kwestionujemy wprowadzenie warunku złożenia wniosku przez co najmniej 50 mieszkańców gminy. Pułap taki, szczególnie w przypadku gmin miejskich, jest zbyt

			łatwy do osiągnięcia i będzie prowadzić do nieuzasadnionego nękania przedsiębiorców postępowaniami prowadzonymi w wyniku ciągłych wniosków ludności lokalnej.
154.	Art. 6 ust. 2	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Powinien stanowić, że osobami uprawnionymi do złożenia wniosku są mieszkańcy miejscowości, a nie gminy. Ze względu na zróżnicowaną strukturę osiedleńczą miejscowości obszarów wiejskich w Polsce ustawa powinna określać procentowy odsetek osób, które łącznie mogą złożyć ww. wniosek, np. 5% mieszkańców miejscowości.
155.	Art. 6 ust. 2 Art. 14 ust. 2	Starosta Drawski	Niezrozumiałą jest zapis art. 6 ust.2 oraz art. 14 ust.2 projektowanej ustawy, zgodnie z którym wystarczy wniosek złożony przez 50 mieszkańców gminy, aby wszcząć postępowanie administracyjne przez organ gminy lub organ ochrony środowiska. Bardziej zasadnym byłby zapis o składaniu takiego wniosku przez mieszkańców bezpośrednio sąsiadujących z uciążliwym zakładem lub podmiotem emitującym substancje złownone, o ile pojawiłoby się w ustawie pojęcie „sąsiedztwa”.
156.	Art. 7	Wojciech Woszczek	<p>Artykułowi 7 z ustępami nadać brzmienie: Artykułowi 7 z ustępami nadać brzmienie:</p> <p>Art. 7. 1. W przypadku złożenia przez Sołtysa wniosku, o którym mowa w art. 6 ust 1, sołtys wskazuje</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko, 2) adres zamieszkania, 3) numer PESEL, 4) numer dokumentu tożsamości, 5) własnoręczny podpis <p>Art. 7. 2. W przypadku złożenia przez Członka Zarządu Rady Osiedla wniosku, o którym mowa w art. 6 ust 2, Członek Zarządu Rady Osiedla wskazuje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko, 2) adres zamieszkania, 5) numer PESEL, 6) numer dokumentu tożsamości, 5) własnoręczny podpis <p>Art. 7. 3. W przypadku złożenia przez mieszkańców gminy wniosku, o którym mowa w art. 6 ust. 3,4, do wniosku załącza się wykaz mieszkańców wnoszących wniosek, ze wskazaniem ich:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1)imię i nazwisko, 2)adres zamieszkania, 3)numer PESEL, 4)numer dokumentu tożsamości, 5) własnoręczny podpis <p>2. Mieszkańcy gminy wnoszący wniosek działają przez wskazanego pełnomocnika, który wskazuje:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko, 2) adres zamieszkania,

			3) numer PESEL, 4) numer dokumentu tożsamości, 5) własnoręczny podpis
157.	Art. 8	Stowarzyszenie Papierników Polskich	Zgodnie z art. 8 „kontrolujący jest uprawniony do wstępu wraz z rzeczoznawcami i niezbędnym sprzętem przez całą dobę na teren nieruchomości, obiektu lub ich części (...), żądania pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwanie osób (...), żądania okazania dokumentów i udostępniania wszelkich danych mających związek z problematyką kontroli”. Należy uświadomić sobie fakt, iż dotyczyć to może osoby fizycznej korzystającej ze środowiska w sposób „powszechny”, czyli bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego, w tym wypoczynku (...) – patrz art. 3 pkt 12 projektu ustawy. Obecnie takiej władzy, jaką Ministerstwo Środowiska zamierza dać organowi gminy (a te „pracownikom podległego mu urzędu miejskiego lub gminnego lub funkcjonariuszom straży gminnych” – patrz art. 8 ust. 5 projektu ustawy) nie ma w Polsce praktycznie nikt. W kontekście uprawnień do kontroli warto zwrócić uwagę na fakt, iż zgodnie z art. 8 ust. 3 projektu ustawy „wykonanie oceny zapachowej powietrza (...) zleca organ gminy”. <u>Należy postawić pytanie: KOMU i czy „wykonawca oceny zapachowej powietrza” musi spełniać jakieś wymagania???? Na te pytania nie ma w projekcie ustawy odpowiedzi, a są one ważne na przykład w kontekście art. 147a ustawy Prawo ochrony środowiska.</u>
158.	Art. 8	Stowarzyszenie „Polska Federacja Producentów Żywności”	W art. 8 nie wskazano, kto przeprowadza ocenę jakości zapachowej, wg metody podanej w załączniku 3.
159.	Art. 8 ust. 1	Zarząd Województwa Opolskiego	Zapisano, że w wizji lokalnej bierze udział organ gminy. Wydaje się, że powinno być ‘przedstawiciel organu gminy’.
160.	Art. 8 ust. 1	Starosta Drawski	Organ gminy przeprowadza wizję lokalną połączoną z oceną jakości zapachowej powietrza. To samo dotyczy organu ochrony środowiska podczas postępowania w sprawie uciążliwości zapachowej spowodowanej przez podmiot prowadzący działalność w zakresie innym niż powszechne lub zwykłe korzystanie ze środowiska (art. 15 ust.1 ww. projektu ustawy). Brak jest precyzyjnych zapisów dotyczących dokładnego miejsca, gdzie taka wizja miałaby zostać przeprowadzona. Z treści przedstawionych zapisów ustawowych nie wynika, czy ma to być teren zamieszkania osób zgłaszających wniosek, czy też teren zakładu, którego działalność może powodować uciążliwość zapachową.
161.	Art. 8 ust. 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Pojęcie „wizja lokalna”, „ocena zapachowej jakości powietrza” musi być zdefiniowane w art. 3 Czy wizja lokalna ma trwać tak długo, jak tego wymaga ocena zapachowej jakości powietrza? Jest co najmniej dwudniowa – z terminami uzależnionymi od warunków meteorologicznych? Kto ustala terminy? Nie należy łączyć urzędowej wizji lokalnej z pomiarami, wykonywanymi przez niezależną grupę pomiarową!
162.	Art. 8 ust. 2	Prof. dr hab. inż. Joanna	Sprecyzować, o którą część załącznika 3 chodzi: część A? części A-D?

		Kośmider Politechnika Szczecińska	
163.	Art. 8 ust.3	DOiP GIOŚ	Nie jest jasne, w jaki sposób organ gminy będzie zlecać ocenę-indywidualne zlecenia członkom Grupy pomiarowej? W jaki sposób mają być finansowane te pomiary? W OSR projektu nie ma informacji na ten temat. Należałoby rozważyć możliwość zwrotu kosztów oceny przez podmiot, który powoduje uciążliwość zapachową.
164.	Art. 8 ust. 4	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Opis sposobu odnoszenia wyników pomiarów do poziomów odniesienia, zamieszczony w załączniku 3A, zawiera błędy! Potrzebna jest merytoryczna dyskusja na ten temat. Podstawa stwierdzenia, czy uciążliwość występuje, nie może budzić najmniejszych wątpliwości.
165.	Art. 8. ust. 6	Elektrownia „Rybnik” SA Grupa EDF	Zapis ten określa, że kontrola ma się odbywać min. na terenie zakładu. Jeżeli wpływa skarga mieszkańców to nie może ona dotyczyć tego dzieje się w obrębie nieruchomości, na której jest prowadzona działalność. Wymagania tam obowiązujące regulują przepisy w związane z BHP i stad Art. 8. pkt. 6, ppkt. 1 powinien zostać skreślony lub preredagowany. Ewentualne wymagania co do jakości zapachowej powietrza mogą odnosić się jedynie do terenów zabudowy mieszkalnej.
166.	Art. 8 ust. 6 pkt 1	Marszałek Województwa Podkarpackiego	Proponuję nie określać zakresu czasowego. Kontrole powinny być możliwe do przeprowadzenia w każdym czasie.
167.	Art. 8 ust. 6	Związek „Polskie Mięso”	Kwestionujemy zapisy dotyczące możliwości wstępu do instalacji w zakresie przedstawionym w projekcie ustawy. Regulacji brak bowiem precyzyjnej definicji „rzeczoznawcy” oraz określenia zakresu informacji, dokumentów, materiałów, jakie kontrolowany podmiot zobowiązany jest okazać. Zaproponowana regulacji zbyt daleko ingeruje w samodzielność podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, może także naruszać tajemnicę przedsiębiorstwa.
168.	Art. 8 ust. 8	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Czy „wizja lokalna” ma być połączona z oceną?
169.	Art. 8 ust. 9	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Uwaga jak wyżej
170.	Art. 8 ust. 10	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Czy „wizja lokalna” = „ocena zapachowej jakości powietrza”? Grupa pomiarowa jest powoływana przez sformułowaniem wyników wizji lokalnej???
171.	Art. 8 ust. 11	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Czy to oznacza 30-dniowy termin na wykonanie ocen zgodnie z załącznikiem 3A lub 3A-D?!
172.	Art. 8 ust. 11 pkt 11	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	To nie jest realne. Uczestnicy wizji lokalnej mogą stwierdzić tylko konieczność wykonania ocen zapachowej jakości powietrza (ustalić niezbędny zakres ocen lub stwierdzić konieczność powołania ekspertów)
173.	Art. 8 ust. 13	DOiP GIOŚ	Proponuje się po wyrazie „w wizji” dodać wyrazy „o których mowa w pkt 10”
174.	Art. 8 ust. 14 pkt 1 i 2	DOiP GIOŚ	Proponuje się po wyrazie “kontrolowanego” dodać wyraz “podmiotu”

175.	Art. 8 ust. 14 pkt 5	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Kto i kiedy (na jakiej podstawie) określa zakres kontroli? Czy terenowa ocena zapachowej jakości powietrza jest jedną z „czynności kontrolnych”, wykonywanych w ramach długotrwałej „wizji lokalnej”?
176.	Art. 8 ust. 14 pkt 6	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Od daty pierwszej wizji lokalnej do daty ostatniej sesji pomiarowej? Do daty zakończenia opracowania wyników pomiarów?
177.	Art. 9 pkt. 1	Elektrownia „Rybnik” SA Grupa EDF	Zapis ten wprowadza nową decyzję administracyjną związaną z wprowadzaniem do powietrza substancji zapachowych. O tym, kiedy i w jakim zakresie prowadzący działalność jest obowiązany do uzyskiwania decyzji w zakresie oddziaływania na powietrze regulują przepisy Poś oraz przepisy wykonawcze do Poś. Zaproponowana regulacja może spowodować, że zakłady będą posiadały dwa różne pozwolenia regulujące oddziaływanie na jakość powietrza.
178.	Art. 9 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1	PKPP „LEWIATAN”	po punkcie 3) rozszerzyć o zapis: <i>Jeżeli w wyniku wizji lokalnej i przeprowadzonej oceny jakości zapachowej powietrza stwierdzone zostanie występowanie uciążliwości zapachowej, organ wydaje decyzję, w której określa podmiotowi (...) uwzględniając również warunki techniczne, ekonomiczne oraz interes społeczny.</i> UZASADNIENIE: W/w artykuły należy rozszerzyć o uwzględnienie czy zaproponowane przez właściwy organ rozwiązania są możliwe do realizacji pod względem technicznym, ekonomicznym oraz czy za utrzymaniem dalszej działalności powodującej uciążliwość zapachową przemawia ważny interes społeczny.
179.	Art. 9 ust. 1 pkt 2	DOiP GIOŚ	Proponuje się po wyrazie „zapachowej” dodać wyrazy „o którym mowa w załączniku nr 2 do ustawy”.
180.	Art. 9 ust. 1 pkt 3	DOiP GIOŚ	Określa termin dostosowania działalności podmiotu ni dłuższy niż 2 lata, natomiast przepis art. 16 ust 1 pkt 3 wprowadza termin – 3lata. Z czego wynika różnica w podanych terminach?
181.	Art. 9 ust. 2 pkt 1 i art. 16 ust. 2 pkt 1	DOiP GIOŚ	Proponuje się po wyrazie „zakazać” dodać wyrazy „lub okresowo ograniczyć”. Ma to na celu umożliwienie wprowadzenia okresowych ograniczeń na danym terenie, np. w okresach letnich, wakacyjnych, czy wolnych od pracy.
182.	Art. 9 ust. 2 Art. 16 ust. 2	Starosta Drawski	Brak jest dokładnych, jasnych kryteriów oceny uciążliwości zapachowej w terenie oraz procedury wprowadzania przez organ gminy lub organ ochrony środowiska ograniczeń w działalności powodującej uciążliwość zapachową (art. 9 ust. 2 oraz art. 16 ust.2 projektu ustawy). Z uwagi na wysoce konfliktogenny charakter takich spraw oraz liczne odwołania i zażalenia wnoszone przez wszystkie strony konfliktu, istotne są bardzo precyzyjne zapisy, uniemożliwiające dowolność interpretacji ze strony organów decyzyjnych.
183.	Art. 9 ust. 3 oraz 16 ust. 3	Wojewoda Wielkopolski	Zasadnym jest jednoznaczne określenie zakresu i przedmiotu opinii wydawanej w trybie art. 9 ust. 3 oraz art. 16 ust. 3 projektu ustawy odpowiednio przez powiatowego inspektora sanitarnego, bądź powiatowego inspektora sanitarnego i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska. Projekt ustawy nie precyzuje, czy opinia ta dotyczy zasadności wydawania przez organ ochrony środowiska decyzji w myśl art. 9 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 projektu ustawy, czy też opinia ta dotyczy zakresu samej decyzji i to projekt takiej decyzji podlega opiniowaniu, przez ww. inspektoraty.

184.	Art. 9 ust. 3	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Decyzja jest podejmowana zawsze bez udziału inspektora ochrony środowiska???
185.	Art. 9	Stowarzyszenie „Polska Federacja Producentów Żywności”	Naszym zdaniem opinia, o której mowa w art. 9 powinna być wydawana nie tylko przez państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, lecz również przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, ponieważ kwestie uciążliwości zapachowej są zawsze związane z wpływem na środowisko.
186.	Art. 9	Krajowa Izba Gospodarcza	Zapis ten nadaje wójtowi/prezydentowi podejmowania decyzji zakazu lub ograniczania prowadzenia działalności produkcyjnej, jeśli w wyniku „odczuć nosowych” grupy pomiarowej uzna, że podmiot gospodarczy wydziela ze swych obiektów zapachy subiektywne dyskwalifikujące. Zapis ten łamie jednostronnie zasadę praw słuszenie nabytych. Projektodawca nie określa bowiem, jakie kryteria będą podstawą wydania decyzji administracyjnej. W Polsce nad takimi normami dotychczas nie podjęto stosownych prac ani studiów.
187.	Art. 9	Federacja Gospodarki Żywnościowej RP	Wójt/prezydent ma prawo podejmowania decyzji zakazu lub ograniczenia prowadzenia działalności produkcyjnej, jeśli w wyniku „odczuć nosowych” grupy pomiarowej uzna, że podmiot gospodarczy wydziela ze swych obiektów zapachy subiektywne dyskwalifikujące.
188.	Art. 9-12	Związek „Polskie Mięso”	Kwestionujemy proponowaną regulację art. 9 – 12 projektowanej ustawy na zasadach określonych analogicznie dla art. 16 poniżej.
189.	Art. 12., pkt 1, pkt.2, Art. 13., pkt 1, pkt.2.	Michał Sikorski	Konstrukcja powyższych artykułów spowoduje, że podmiot, będący źródłem uciążliwości zapachowej, będzie ubiegać się o odszkodowanie z budżetu gminy, której mieszkańcy złożą skargę na jego uciążliwość zapachową. Odszkodowanie to będzie przysługiwało zarówno podmiotom, będącym właścicielami nieruchomości (Art. 13, pkt 1), jak również wszystkim pozostałym, w przypadku niedotrzymania terminu narzuconego w decyzji Gminy (Art. 12, pkt 1) Uważam, że nie do przyjęcia jest sytuacja, w której poszkodowani (mieszkańcy Gminy) będą płacić odszkodowanie sprawcy za decyzję Gminy nakazującą ograniczenie uciążliwości sprawcy w stosunku do poszkodowanych. Rozwiązanie takie stoi w jawnej sprzeczności z zasadami sprawiedliwości społecznej. Doskonałą analogią tej sytuacji byłoby wprowadzenie odszkodowania, płaconego przez ofiarę na rzecz sprawcy ataku nożem, w wyniku którego nóż uległ złamaniu i nie można go w związku z tym używać. Ufam, że intencja Ustawodawcy była zupełnie inna. Należałoby ją jednak doprecyzować.
190.	Art. 12 ust. 1	PKPP „LEWIATAN”	Zmienić do treści: <i>W przypadku, gdy terminowe dostosowanie się podmiotu do sposobów postępowania określonych w decyzji, o której mowa w art. 9 ust. 1, nie wyeliminowało albo nie ograniczyło uciążliwości zapachowej, organ gminy (lub właściwy organ ochrony środowiska) ponosi wszelkie koszty z tytułu podjętych przez podmiot działań.</i> UZASADNIENIE: ponieważ podjęte przez organ decyzje mogą wpłynąć na funkcjonowanie podmiotu lub nawet jego likwidację, w przypadku gdy będą niewłaściwe (nieskuteczne), winny obciążać wydającego decyzję. Nieuzasadnione ze względów ekonomicznych i społecznych jest przyznanie organowi administracji kompetencji do wstrzymania działalności podmiotu.

191.	Art. 12 ust. 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Jak należy rozumieć „nie ograniczało”? Kto ocenia, czy ograniczyło?
192.	Art. 12 i 13	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Stwarzają z kolei okazje do wywierania przez rolników presji finansowej na gminy. Będą oni, bowiem osobami, którym ograniczono możliwość zarobkowania.
193.	Art. 13	Elektrownia „Rybnik” SA Grupa EDF	Zapis ten trafnie wprowadza zasadę możliwych odszkodowań dla właścicieli nieruchomości, jednakże należy określić jasne zasady kwalifikowania i wyliczania odszkodowań.
194.	Art. 13	Marszałek Województwa Podkarpackiego	Proponuję zrezygnować z regulacji zawartej w art. 13 projektu ustawy, ewentualnie rozważyć konsekwencje związane z jej wejściem w życie. Moim zdaniem ww. artykuł może spowodować powstanie bardzo wysokich i nieprzewidywalnych kosztów po stronie organów ochrony środowiska (oraz organów gminy), ponieważ wydanie decyzji na podstawie art. 9 ust. 1 lub art. 16 projektu ustawy może grozić organowi koniecznością wypłaty odszkodowania. Taka regulacja stanowi naruszenie obowiązującej w Unii Europejskiej podstawowej zasady „zanieczyszczający płaci”. Dodatkowo wskazać należy, iż z brzmienia ww. artykułu wynika, iż wypłaty odszkodowania będzie mógł żądać także prowadzący działalność powodującą uciążliwość zapachową – adresat decyzji (z uwagi na posłużenie się w omawianym artykule pojęciem nieruchomości, które powszechnie jest utożsamiane z konkretną „działką”. Prowadzący uciążliwą działalność może podnosić, iż wskutek zastosowania wobec niego określonych ustawą rozwiązań nie może korzystać z własnej - innej – nieruchomości.). Moim zdaniem odpowiedzialność za szkodę powinien ponieść jedynie prowadzący uciążliwą działalność, a nie organ ochrony środowiska wydający decyzję. Rezygnacja z ww. regulacji spowoduje konieczność zmian artykułów, które przywołują art. 13.
195.	Art. 14. 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Brak objaśnienia 1 do przypisu
196.	Art. 14 ust. 1	Podlaski Urząd Wojewódzki w Białymstoku	W myśl cytowanej wyżej ustawy regionalny dyrektor ochrony środowiska jest właściwy w sprawach przedsięwzięć i zdarzeń na terenach zamkniętych, a więc zastępuje wymienionego w opiniowanej ustawie wojewodę, będącego organem właściwym do wydawania tych decyzji (art. 14 ust. 1 opiniowanej ustawy).
197.	Art. 14 ust. 1	DE MŚ	Wydaje się koniecznym doprecyzowanie, jakie organy prowadzą postępowanie w sprawie uciążliwości zapachowej w zakresie innym niż powszechne lub zwykłe korzystanie ze środowiska, ponieważ odwołanie do ustawy – Prawo ochrony środowiska nic nie wnosi, gdyż art. 183 w ust. 1 tejże ustawy mówi, że pozwolenie wydaje się w drodze decyzji organ ochrony środowiska. Być może zostało to doprecyzowane w odnośniku 1 lecz brak jest objaśnienia do tego odnośnika.
198.	Art. 14. pkt 2.	Elektrownia „Rybnik” SA Grupa EDF	Organ właściwy powinien wszczynać postępowanie dopiero, gdy wizja /badanie potwierdzi zasadność wniosku 50 osób. Sam wniosek 50 osób nie powinien inicjować procedury.
199.	Art. 14 ust. 2	PKPP „LEWIATAN”	Zmienić do treści: <i>Organ ochrony środowiska wszczyna postępowanie, którym mowa w ust. 1, z urzędu</i>

			<p><i>lub na wniosek organu gminy albo złożony przez co najmniej 10% mieszkańców gminy.</i></p> <p>UZASADNIENIE: bardzo rygorystyczny warunek o jedynie 50 mieszkańcach gminy mogących złożyć stosowny wniosek należy odnieść do wielkości gminy.</p>
200.	Art. 14	Wojciech Woszczek	<p>Proponuję dopisać ust 1:</p> <p>Organ ochrony środowiska wszczyna postępowanie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek złożony przez sołtysa . Przepisy art. 7 ust. 1. stosuje się odpowiednio.</p> <p>- dopisać ust 2:</p> <p>Organ ochrony środowiska wszczyna postępowanie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek złożony przez Członka Zarządu Rady Osiedla. Przepisy art. 7 ust. 2. stosuje się odpowiednio.</p> <p>- dopisać ust 3:</p> <p>Organ ochrony środowiska wszczyna postępowanie, o którym mowa w ust 1.na wniosek złożony przez co najmniej 50 mieszkańców gminy. Przepisy art. 7 ust. 3 stosuje się odpowiednio.</p>
201.	Art. 15 ust. 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	<p>Co oznacza określenie „wizja lokalna połączona z oceną...”? Ocena zapachowej jakości powietrza powinna być rozpoczynana (lub nie) po wizji lokalnej, która powinna umożliwić określenie zakresu oceny, wskazanie metod, ustalenie terminów itp.). Czy ocena wszystkie obejmuje pomiary i obliczenia, o których mowa w załączniku 3A-D?</p>
202.	Art. 15 ust. 2	DOiP GIOŚ	<p>Proponuje się wyrazy „wykonuje wojewódzki inspektor ochrony środowiska” zastąpić wyrazami „zleca organ ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 1”. Ma to na celu ujednoczenie postępowania określonym w art. 8 ust. 2. Ponadto nie ma uzasadnienia, żeby ocenę wykonywał wioś, zwłaszcza przy braku jasnych przepisów jak taką oceną wykonywać, czy w grupie pomiarowej mają być tylko pracownicy wioś, czy i jak wioś miałby wyznaczyć inne osoby do grupy? Jeżeli projekt ustawy ma nakładać takie obowiązki (zupełnie nowe) na wioś, to w OSR należy uwzględnić konieczność utworzenia nowych etatów w wioś. Wymagałoby to przyjęcia przez każdy wioś kilku dodatkowych pracowników (sześciu jak wynika z załącznika 3a pkt 2 grupa pomiarowa), aby stworzyć grupę pomiarową.</p>
203.	Art. 15 ust. 2	Starosta Drawski	<p>Ocenę zapachowej jakości powietrza (przy postępowaniu prowadzonym przez organ ochrony środowiska) wykonuje wojewódzki inspektor ochrony środowiska, natomiast – zgodnie z art. 8 ust.3 tegoż projektu – organ gminy musi taką ocenę zlecić sam. Istnieje tu pewna nieścisłość, gdyż - choć ten zapis jest zgodny z ustaleniami zawartymi w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska / tekst jednolity z 2008 r.: Dz. U. Nr 25, poz. 150 z późn. zm./ - to jednak w praktyce i tak będzie się to wiązało z koniecznością przeprowadzenia działań kontrolnych przez Inspekcję Ochrony Środowiska oraz stacje sanitarno – epidemiologiczne. Uważam, że nałożenie nowych zadań i obowiązków na organy gminy jest błędem, ponieważ nie są one przygotowane kompetencyjnie do pełnienia takich spraw (brak odpowiednio przeszkolonych specjalistów, brak aparatury pomiarowej, brak praktyki przy procedurach tego typu). W</p>

			praktyce będzie to oznaczać liczne odwołania i wydłużanie procedur administracyjnych. Uważam też, że warto byłoby rozważyć koncepcję całkowitego wyeliminowania organu gminy z tej procedury, z jednoczesnym przeniesieniem kompetencji gminy w tym zakresie na organy ochrony środowiska, przy zachowaniu ustalonej już, w projekcie ustawy, procedury z udziałem wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska i powiatowego inspektora sanitarnego. Organ gminy miałby za zadanie powiadamiać organy ochrony środowiska o takich zdarzeniach.
204.	Art. 15 ust. 2	Mazowiecki Inspektor Środowiska Wojewódzki Ochrony	Jest: Ocenę zapachową jakości powietrza wykonuje wojewódzki inspektor ochrony środowiska, proponowane brzmienie (analogicznie do art. 8 ust. 3): Wykonanie oceny zapachowej jakości powietrza zleca organ ochrony środowiska, o którym mowa w ust. 1. Dodatkowo należałoby wskazać, że do art. 15 ust. 2 nie ma zastosowania art. 8a ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1991r. o Inspekcji Ochrony Środowiska oraz art. 379 ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska. Proponowana zmiana ma na celu ujednoczenie postępowania organów ochrony środowiska bez względu na zakres korzystania ze środowiska przez podmiot. Ponadto nieuzasadnione jest, bez względu na zakres korzystania ze środowiska przez podmiot, wskazywanie wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który nie jest przygotowany do realizacji takich nowych zadań. W przypadku, gdyby tę ocenę miały wykonywać wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska, należy zapewnić nowe etaty związane z realizacją nowych zadań nałożonych przedmiotową ustawą, co zostało pominięte w Ocenie Skutków Regulacji.
205.	Art. 15 ust. 4	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Przed zakończeniem wizji lokalnej nie należy angażować członków grupy pomiarowej (co najwyżej eksperta w sprawach odorymetrii).
206.	Art. 15	Elektrownia „Rybnik” SA Grupa EDF	Dotyczy tego samego, co art. 8. Oba artykuły określają zasady i przebieg wizji lokalnej, przy czym nie są te zasady spójne. Należy je przeredagować, aby uniknąć powtórzeń i niespójności.
207.	Art. 15	Wojciech Woszczek	w ust 3. dopisać: pkt 6) sołtysa, jeżeli wniosek, o którym mowa w art. 14 ust3 pochodzi od sołtysa pkt 7) Członka Zarządu Rady Osiedla, jeżeli wniosek, o którym mowa w art. 14 ust 4 pochodzi od Członka Zarządu Rady Osiedla
208.	Art. 15	Mazowiecki Inspektor Środowiska Wojewódzki Ochrony	Po ust. 4 powinien być ust. 5 (jest 13),
209.	Art. 16 ust. 1 pkt 2	Marszałek Mazowieckiego Województwa	Pada stwierdzenie, że organ ochrony środowiska wydając decyzję dla podmiotu prowadzącego działalność powodującą uciążliwość zapachową, określa sposób postępowania, zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia tej uciążliwości. Proponuję, by nie był to zapis obligatoryjny. Odpowiedzialność za przedsięwzięcie kroków (modernizacja instalacji, bądź zastosowanie innych rozwiązań technologicznych), mających na celu znalezienie rozwiązania eliminującego bądź ograniczającego uciążliwość zapachową powinien ponosić podmiot, przy czym organ powinien mieć możliwość wskazania sposobu postępowania.

210.	Art. 16 ust. 1 pkt 2	DOiP GIOŚ	Proponuje się po wyrazie „zapachowej” dodać wyrazy „o którym mowa w załączniku nr 2 do ustawy”
211.	Art. 16 ust. 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	To stanowczo za krótko/za mało jednoznacznie! Na jakiej podstawie to jest stwierdzane? Załącznik 1? Załącznik 4? Ocena uciążliwości zakładu z wieloma emitorami (różnego rodzaju) i określenie sposobu postępowania, który powinien być zalecony, to zadanie zbyt skomplikowane, aby zawrzeć je w tak lakonicznym sformułowaniu! Mam nadzieję, że pozostawienie swobody interpretacji tego zdania nie było intencją autorów projektu. Ustawa musi jednoznacznie określać jakie badania powinny być wykonane, kto opracowuje program naprawczy, kto finansuje przygotowanie programu.
212.	Art. 16 ust. 2	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	„Podmiot” powinien być zobowiązany do przeanalizowania tych spraw przed przedstawieniem wniosku o wydanie pozwolenia organowi ochrony środowiska, właściwemu do wydania pozwoleń na wprowadzanie substancji.
213.	Art. 16. pkt. 3	Krajowy Związek Pracodawców-Producentów Trzody Chlewnej	Artykuł ten określa jedynie maksymalny dopuszczalny termin dostosowania działalności (nie więcej niż 3 lata), nie precyzuje jednak zasad, jakimi powinien kierować się organ przy ustaleniu tego terminu. W praktyce prowadzić to może do ustalania bardzo krótkich, niemożliwych do spełnienia terminów. Ma to istotne znaczenie w świetle zapisów art. 18., który wprowadza opłaty za każdy dzień przekroczenia tego terminu.
214.	Art. 16	Krajowy Związek Pracodawców-Producentów Trzody Chlewnej	Artykuł ten stanowi, iż „jeżeli w przypadku przeprowadzonej wizji lokalnej i przeprowadzonej oceny jakości zapachowej powietrza stwierdzone zostanie występowanie uciążliwości zapachowej, organ ochrony środowiska wydaje decyzję (...). „ Decyzja ta określa warunki prowadzenia działalności, sposób postępowania zmierzający do wyeliminowania lub ograniczenia uciążliwości zapachowej, wraz z określeniem terminu. Zgodnie z zapisem tego artykułu stwierdzenie występowania uciążliwości zapachowej w momencie jednorazowo przeprowadzonej kontroli obliguje organ do wydania takiej decyzji. Jednak podczas jednorazowej kontroli nie można stwierdzić jak często uciążliwość zapachowa występuje. Nie można w szczególności stwierdzić, czy nastąpiło przekroczenie dopuszczalnej częstości przekraczania wartości porównawczej zgodnie z załącznikiem 1. do ustawy. Nie określono również precyzyjnych metod jak określić, czy uciążliwość zapachowa pochodzi z konkretnej instalacji, a nie jest wynikiem istniejącego tła zapachowego. Takie przypadki są szczególnie częste przy prowadzonej przez członków naszego związku działalności – produkcji trzody chlewnej na skalę towarową. Fermy trzody zlokalizowane są często w otoczeniu pól uprawnych należących do wielu podmiotów (w tym rolników indywidualnych). W wyniku nawożenia naturalnego wszystkich tych pól powstaje przy tym często uciążliwość zapachowa, nie ma jednak możliwości określenia czy jej źródłem jest działająca chlewnia (instalacja) czy nawożenie pól należących do różnych podmiotów nawozami naturalnymi.
215.	Art. 16	Związek „Polskie Mięso”	Fundamentalną wadą projektu są regulacje mające na celu wprowadzenie sankcji w wyniku wystąpienia uciążliwości zapachowej. Regulacja art. 16 ust. 1 ustawy stanowi

			ogólnikowe określenie zakresu dopuszczalnej treści decyzji administracyjnej w tym przedmiocie. Należy mieć na względzie, że tak ogólnie ujęta regulacja (w zakresie nakazanych przez organ administracji warunków prowadzenia działalności oraz sposobu postępowania w celu wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości) w praktyce może przełożyć się na niewykonalne i nieopłacalne ekonomiczne sankcje państwowe skierowane przeciwko przedsiębiorcom. W efekcie decyzje takie mogą w sposób istotny naruszać prawa nabyte przedsiębiorców w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej i godzić w zasadę swobody działalności gospodarczej. Najbardziej jaskrawą i niedopuszczalną z punktu widzenia państwa prawa jest propozycja regulacji art. 16 ust. 2 pkt 1 projektowanej ustawy. Wprowadzenie możliwości zakazania przez organ administracji prowadzenia działalności na podstawie subiektywnych odczuć niezdefiniowanej wąskiej grupy osób w sposób oczywisty godzi w zasadę stabilności systemu gospodarczego.
216.	Art. 16	PKPP „LEWIATAN”	Termin dostosowania przedłużony powinien zostać do 5 lat UZASADNIENIE: mało rozwinięte metody walki z zapachami oraz czas potrzebny na realizację inwestycji w zmianę technologii.
217.	Art. 18	Krajowy Związek Pracodawców- Producentów Chlewnej Trzody	Artykuł ten różnicuje wysokość opłat za niedotrzymanie terminu w wykonaniu decyzji wymienionej w art. 9. i 16. Zróżnicowanie wysokości opłaty przewidziane jest tylko (w zakresie innego niż powszechne lub zwykłe korzystanie ze środowiska) w podziale na przedsiębiorstwa małe i pozostałe. Nie ma przy tym znaczenia wielkość przedsiębiorstwa ani wysokość jego rocznych obrotów. Takie rozwiązanie jest skrajnie niesprawiedliwe. Duże gospodarstwo rodzinne, produkujące w cyklu zamkniętym 10.000 tuczników, o obrotach rzędu 2 milionów złotych rocznie ponosić będzie w skali roku opłatę ponad 180,000 złotych – to jest ponad 8% swego obrotu – i często znacznie więcej niż wynosi całkowity roczny zysk z prowadzenia tego gospodarstwa. W tym samym czasie wielkie zakłady przemysłowe o obrotach liczonych w miliardach złotych ponosić będą opłaty zaledwie dwukrotnie wyższe. Dla przykładu dla kombinatu KGHM opłaty za niedotrzymanie terminu wynosiłyby zaledwie 0,006% sumy obrotów. Wysokość opłaty nie uwzględnia przy tym ani skali przekroczeń ani zasięgu ich oddziaływania – opłata jest taka sama jeżeli powodowana uciążliwość zapachowa jest nieznaczna, przekroczenia dopuszczalnego czasu sięgają kilku procent i dotyczy ona kilku domów mieszkalnych w obrębie zabudowy zagrodowej jak i, jeśli jest znaczna, ciągła i dotyczy terenu miejskiego zamieszkałego przez kilkadziesiąt tysięcy osób.
218.	Art. 18	Stowarzyszenie Papierników Polskich	Zgodnie z art. 18 projekt ustawy „jeżeli podmiot (...) nie dostosował w terminie określonym w decyzji (...) prowadzonej działalności do sposobu postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowej wskazanego w powyższych decyzjach, ponosi opłatę z tytułu niewykonania decyzji”. Wysokość opłaty zaproponowana w projekcie ustawy nie jest niska. Wynosi ona bowiem: <ul style="list-style-type: none"> • 50 zł za każdy dzień zwłoki od podmiotów „korzystających” ze środowiska -w sposób powszechny lub zwykły (w praktyce od osób fizycznych), • 500 zł za każdy dzień zwłoki od przedsiębiorstw małych i

			<p>mikroprzedsiębiorstw,</p> <ul style="list-style-type: none"> • 1000 zł za każdy dzień zwłoki od pozostałych podmiotów. <p>Ponadto:</p> <ul style="list-style-type: none"> • czy na podstawie „subiektywnie odczuwanego stanu dyskomfortu”, bo tak w zasadzie będzie stwierdzana uciążliwość zapachowa można żądać samonaliczania opłaty? Czym jest w zasadzie owa „opłata”? opłatą „emisyjną”, „opłatą podwyższoną” czy może „karą”? Ustawa - Prawo ochrony środowiska określa szczegółowo sposoby postępowania podmiotów korzystających ze środowiska w każdym w wymienionych trzech przypadków stosowania instrumentów finansowo-prawnych. Tu jest tylko obowiązek: naliczaj i płać, • jak należy stosować w odniesieniu do „opłaty” zasady postępowania egzekucyjnego? • jak postąpić w stosunku do podmiotu, który nie zaczął uiszczania opłaty (art. 21 stanowi, że „jeżeli podmiot (...) <u>zaniechał</u> uiszczania „opłaty, wysokość opłaty ustala w drodze decyzji”)?
219.	Art. 20	DOiP GIOŚ	Nie reguluje kwestii związanych z nieprawidłowym naliczaniem wysokości należnej opłaty przez podmiot obowiązany do uiszczania opłaty.
220.	Art.21 ust. 1	DOiP GIOŚ	Proponuje się we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazie „decyzji” dodać wyrazy „podwyższając ją o 100%”. Podwyższenie opłat wydawanych przez organ ochrony środowiska ma na celu zniechęcenie podmiotów do unikania ustalania opłat w własnym zakresie.
221.	Art. 23 ust 4	Marszałek Województwa Podkarpackiego	Proponuję rozważyć dostosowanie treści art. 23 ust 4 projektu ustawy do treści załącznika nr 6. W obecnej postaci dane wymagane do wypełnienia ww. załącznika nie umożliwiają realizacji obowiązków wynikających z art. 23, a w szczególności przeprowadzenia analizy uwzględniającej: <ol style="list-style-type: none"> 1) przestrzenny rozkład źródeł uciążliwości zapachowej, 2) rodzaje działalności powodującej uciążliwość zapachową, 3) obszary potencjalne narażone na uciążliwość zapachową, 4) skuteczność podjętych działań, 5) inne elementy istotne dla eliminowania i ograniczania uciążliwości zapachowej.
222.	Art. 24	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Autor uwag zgłasza sprzeciw uchyleniu w art. 222 - ust. 5 – 7 ustawy Prawo ochrony środowiska.
223.	Art. 25	Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska	Pkt 2), pkt 3) pkt 4) należy zaktualizować rok wydania ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej jest 2006r. Powinno być: 2008r.
224.	Art. 26	Wojciech Woszczek	Art. 26.Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Nadać kolejny numer Art. 28. Proponuję w:Programach Ochrony powietrza opracowywanych na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 8 lutego 2008 r. w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać programy ochrony powietrza (Dz. U. z dnia 6 marca 2008 r. Nr 38 poz. 221). Uwzględnić Ustawę o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej.
225.	Art. 26	Podlaski Urząd Wojewódzki	W artykule zapisano, że ustawa wchodzi w życie 6 miesięcy po jej opublikowaniu, nie

		w Białymstoku	przewidziano natomiast terminów przejściowych do oceny jej wdrożenia. Właściwe przygotowanie i wdrożenie procedur badań dotyczących metod oceny zapachowej, zdaniem specjalistów z wioś, wymaga, co najmniej roku.
226.	Art. 26	PKPP „LEWIATAN”	Z uwagi, iż przedmiotowa regulacja może wpłynąć na konieczność przeprowadzenia inwestycji oraz poniesienia środków finansowych, które zostały już rozplanowane na rok bieżący, termin wprowadzenia ustawy w życie winien być wydłużony z 6 na 12 miesięcy.
227.	Załącznik Nr 1	Grupa „Lotos” SA	Dużo zastrzeżeń budzi określenie gradacji poziomów porównawczych uciążliwości w załączniku nr 1. Klasyfikacja terenów kolejności od najbardziej chronionych do terenów najmniej chronionych powinna wynikać bezpośrednio z przepisów ustawy. Takie same uwagi kierowane są w stosunku do treści załącznika nr 2. Również sposoby postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowej zawierają normy prawne, niemające charakteru stricte technicznego, specjalistycznego. Treść załącznika nr 2 powinna być przeniesiona w odpowiednie miejsce do ustawy.
228.	Załącznik nr 1	Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska	- kolumna 2: brak terenów leśnych np. jeśli instalacja emitująca uciążliwe zapachy dla ludzi jest położona w pobliżu terenów leśnych, w tym objętych formami ochrony przyrody (np. parki, rezerваты, obszar Natura 2000) to nie określono dla nich poziomów porównawczych (analogicznie w Załączniku nr 4) - objaśnienia pkt 2 Jest: ... wartość stężenia substancji zapachowych w powietrzu <u>zapachowych</u> w metrze sześciennym powietrza ..., powinno być: ... wartość stężenia substancji zapachowych w powietrzu w 1 m ³ powietrza ...,
229.	Załącznik nr 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	W tabeli w zakresie „Dopuszczalna częstość przekraczania wartości porównawczej substancji zapachowych w powietrzu” proponuje się wykorzystanie zalecenia IPPC H4.
230.	Załącznik Nr 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Objaśnienie nr 1 - Potrzebny odsyłacz do klasyfikacji według IPPC H4 (3 klasy potencjalnej uciążliwości różnych rodzajów działalności) lub do załącznika 3E (?) z opisem procedury określania klasy (taką procedurę proponowałam w roku 1997 w ramach pracy „Materiały do krajowej strategii...”, zamawianej przez MŚZNIŁ)
231.	Załącznik nr 2	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Lista nie jest kompletna (podwyższenie punktu emisji, rozcieńczanie gazów odlotowych czystym powietrzem, wykorzystanie możliwości korzystnego łączenia emitowanych strumieni ... (patrz „ODORY” PWN 2002 str. 287)
232.	Załącznik 2	Krajowy Związek Pracodawców-Producentów Trzody Chlewnej	Określający „sposoby postępowania zmierzającego do wyeliminowania albo ograniczenia uciążliwości zapachowej” w punkcie 5. enumeratywnie wymienia aktualnie obowiązujące akty prawne, w tym dwa akty niższej niż Ustawa rangi (rozporządzenia Ministra Rolnictwa). Rodzi to pytanie, czy w przypadku zmiany wymienionych w tym punkcie aktów prawnych, bez równoczesnej zmiany załącznika do ustawy, zalecanym sposobem postępowania będą wytyczne nowych czy poprzednich regulacji.
233.	Załącznik nr 2	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Dotychczasowe doświadczenie administracji samorządowej jednoznacznie wskazują, że określone w załączniku 2 zasady postępowania z wszystkimi wyprodukowanymi płynnymi i stałymi nawozami naturalnymi oraz odpadami nigdy nie eliminują w całości

			uciażliwości zapachowej.
234.	Załącznik 3	Krajowy Związek Pracodawców-Producentów Chlewnej Trzody	<p>Ogranicza metody terenowej oceny jakości powietrza wyłącznie do oceny przez grupę pomiarową – to jest zespół osób, których sprawność sensoryczna była kontrolowana orientacyjnie lub nie była kontrolowana. Mimo, iż Art. 3. Ustawy wymienia również „zespół oceniający” (punkt 24), zaś załącznik 3. wspomina także o ocenie metodą olfaktometrii. Ocena przez grupę pomiarową jest z trzech wspomnianych metod najmniej precyzyjną i obciążoną największym możliwym błędem. Ocena taka jest jednocześnie podstawą do wydania prawnie wiążącej decyzji o bardzo znacznych konsekwencjach finansowych. Dlatego niedopuszczalne wydaje się:</p> <ol style="list-style-type: none"> Aby grupa pomiarowa ustalana była arbitralnie i jednoosobowo przez osobę prowadzącą pomiary, brak było w Ustawie zapisu wykluczającego ze składu tej grupy osoby mogące być bezpośrednio zainteresowane wynikiem pomiarów (w szczególności autorów wniosku o przeprowadzenie kontroli oraz osoby taki wniosek popierające, mieszkańców terenu objętego pomiarami, byłych i obecnych pracowników podmiotu kontrolowanego). dopuszczenie by w grupie pomiarowej znalazły się osoby nieletnie. <p>Ustawa nie określa ponadto, czy członkowie grupy pomiarowej będą za swoją pracę otrzymywać wynagrodzenie i w jakiej wysokości. Można z tego wnioskować, iż pomiary dokonywane będą bez wynagrodzenia – rodzi to szczególne ryzyko powołania w skład grupy osób bezpośrednio zainteresowanych ich wynikiem, lub wyłącznie osób nieletnich (np. uczniów lokalnej szkoły). Ze względu na fakt, iż pomiary organoleptyczne są ze swej natury subiektywne zwiększa to pole do manipulacji i nadużyć.</p>
235.	Załącznik Nr 3	Podlaski Urząd Wojewódzki w Białymstoku	Nie sprecyzowano czy oceny zapachowej można dokonać na podstawie jednej z wymienionych w pkt 1 tego załącznika metod, czy też w celu udokumentowania uciążliwości należy zastosować wszystkie wymienione metody.
236.	Załącznik nr 3 wprowadzenie	DOIIP GIOŚ	Tłó substancji zapachowych ma być obliczone na podstawie wyników całorocznych badań terenowych przez grupę pomiarową. Czy te badania będą prowadzone co roku? Jaki obszar kraju będą obejmować?
237.	Załącznik nr 3 część A	Stowarzyszenie Papierników Polskich	(pkt 2 na stronie 14 projektu ustawy) znajduje się stwierdzenie, iż „Wstępna selekcja oceniających wg EN 13725 nie jest konieczna. Zastępuje ją procedura wygładzania zgromadzonych zbiorów danych”. Należy zadać pytanie, czy wynik uzyskany przez 6-osobową grupę pomiarową o niekontrolowanej „sprawności sensorycznej”, o składzie ustalonym przez prowadzącego pomiary (można postawić kolejne pytanie – wg jakiego „klucza”) może być uznany za wystarczający dla organu administracji publicznej, który MUSI na podstawie tego wyniku wydać decyzję administracyjną, która wiązać się będzie z koniecznością poniesienia kosztów przez konkretny podmiot. Jednocześnie należy zauważyć, że sam ustawodawca wydaje się powątpiewać w funkcjonowanie takiego „systemu pomiarowego” stwierdzając w „Uzasadnieniu”, że docelowo istnieje konieczność wprowadzenia innej metody określania uciążliwości, ma to nastąpić po „zdobyciu odpowiednich doświadczeń” Powstaje pewien problem - organy

				administracyjne nie poniosą żadnych kosztów zwiększania „doświadczenia” odczują je jedynie podmioty (można to porównać do sytuacji, w której wymaga się od podmiotów finansowania procesu zdobywania wiedzy na dany temat osoby zatrudnionej na stanowisku specjalisty od powyższego tematu). Należy także zauważyć, że zgodnie z art. 12 i art. 13 możliwe jest obciążenie budżetu gminy odszkodowaniem. Warto podkreślić, że „podmiotami”, które są objęte przepisami ustawy są praktycznie WSZYSCY, od przedsiębiorców do osób fizycznych, korzystających ze środowiska w sposób powszechny lub zwykły. Takie zdefiniowanie podmiotu ma znaczenie w kontekście uprawnień organów do przeprowadzania kontroli. I jeszcze jedna definicja, która stanowi element fundamentu systemu: „uciążliwość zapachowa”. Otóż pojęcie to zostało zdefiniowane jako „stan dyskomfortu, subiektywnie odczuwany przez człowieka w sferze fizycznej i psychicznej, spowodowany zapachem substancji występującej w powietrzu”. Dla potrzeb rozważań naukowych jest to definicja wystarczająca ale w postępowaniu administracyjnym – praktycznie nieprzydatna.
238.	Załącznik nr 3 część A	Mazowiecki Inspektor Środowiska	Wojewódzki Ochrony	Ustawa zawiera szereg niejasności dotyczących: sposobu wykonywania oceny zapachowej jakości powietrza, składu i sposobu organizowania grup pomiarowych, zespołu oceniającego oraz funkcji eksperta. W szczególności należy doprecyzować w jaki sposób będą „pozyskiwane” osoby wchodzące w skład grupy pomiarowej i zespołu oceniającego, czy ich praca będzie odpłatna i wówczas jasno określić źródło finansowania. Dodatkowo, w przypadku prowadzącego pomiary eksperta organizującego grupę pomiarową należy sprecyzować jakimi uprawnieniami powinien legitymować się ekspert.
239.	Załącznik nr 3 część A pkt 4	Mazowiecki Inspektor Środowiska	Wojewódzki Ochrony	Należy doprecyzować dwa rodzaje sytuacji meteorologicznych, w których należy przeprowadzić pomiary.
240.	Załącznik nr 3 część A pkt 5	Mazowiecki Inspektor Środowiska	Wojewódzki Ochrony	Pojedynczy pomiar terenowy (tabela 1) W indywidualnej karcie terenowej oceny intensywności zapachu brak przy kolejnych pomiarach pól do określenia rodzaju terenu, pokrycia, kierunku wiatru, lub wystąpienia ciszy, lokalizacji względem badanego obiektu. Brak wzoru dziennika pomiarów prowadzącego pomiary.
241.	Załącznik nr 3 część A	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska		Pkt.4 Organizacja i liczba pomiarów Należy usunąć w zdaniu: „Łącznie – po zakończeniu realizacji obu etapów – uzyskuje się co najmniej 16 wartości c_{od} , [ou/m ³], oznaczonych w różnych stanach meteorologicznych i technologicznych: 2 etapy * 2 sesje pomiarowe/etap * 2 obszary pomiarowe/sesja * 2 pomiary/obszar = 16 pomiarów ” Fragment poprzedniej wersji załącznika, nieusunięty po rezygnacji z dwóch etapów
242.	Załącznik nr 3 część A	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska		Pkt 5.1 Przebieg pomiaru: Nie akceptuję wykreślenia informacji o konieczności sprawdzenia sensorycznej sprawności członków grupy: „Przed ustaleniem składu grupy pomiarowej prowadzący powinien przeprowadzić orientacyjne testy różnicowe, potwierdzające zdolność kandydatów do określania intensywności zapachu. Uczestnicy pomiarów interwencyjnych oraz wykonywanych w celu iteracyjnego oszacowania emisji powinni wykazać się dodatkowo umiejętnością rozpoznawania zapachu źródła.

			Podczas orientacyjnych testów różnicowych stosuje się próbki o zapachu słabym i wyraźnym. Członkowie zakwalifikowani do grupy pomiarowej powinni być przeszkoleni w zakresie celu i organizacji pomiarów oraz sposobu notowania opinii o intensywności zapachu. Szkolenie powinno obejmować wykonanie pomiaru próbnego, w czasie którego oceniający uczą się rozpoznawać zapachy, odczuwalne na badanym obszarze, określać ich intensywność i rejestrować swoje opinie."
243.	Załącznik nr 3 część A	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Pkt 6 Opracowanie wyników oceny. Uwaga dotyczy zdania: „W wypadku stwierdzenia, że co najmniej sześć z ...” - Nieprzemyślane skopiowanie fragmentu pierwotnej wersji załącznika (po rezygnacji z wcześniej proponowanych obliczeń - nie aktualnego). Niezbędne jednoznaczne wyjaśnienie, na czym polega określenie zgodności z poziomami porównawczymi! Kiedy „uznaje się, że obiekt jest uciążliwy zapachowo”???
244.	Załącznik nr 3 część A:	DOiP GIOŚ	<ol style="list-style-type: none"> 1. rozdział 4 Ogólne zasady i cele badań –w jaki sposób będzie wyznaczony współczynnik Webera-Fechnera (k)? 2. rozdział 4 Organizacja i liczba pomiarów-w jakich, dwóch stacjach meteorologicznych będą prowadzone pomiary (wyróżnionych jest 36 różnych stacji meteorologicznych wynikających z 6 stanów równowagi atmosfery, którym odpowiadają zakresy prędkości wiatru ze skokiem co 1m/s)? 3. rozdział 5.2 Opracowanie wyników pojedynczego pomiaru terenowego – proponuje się doprecyzować termin „średnie” w sformułowaniu „średnie oblicza się na podstawie liczby wskazań opinii; ponadto należy wyjaśnić dlaczego we wzorze $S_{sr.indyw}$ pojawiła się liczba „20”
245.	Załącznik nr 3 część B	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Do jakiego fragmentu tekstu projektu ustawy ta część załącznika 3 się odnosi?! Kogo dotyczy? Kto to finansuje? Stężenie zapachowe w próbkach badanego gazu odlotowego wyznacza się zgodnie z PN - EN 13725 –czy badanie to wykonują akredytowane laboratoria, spełniające wymagania normy?
246.	Załącznik nr 3 część C	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Do jakiego fragmentu tekstu projektu ustawy ta część załącznika 3 się odnosi?! Kogo dotyczy? Kto to finansuje?
247.	Załącznik nr 3 część C rozdz. nr 2	DOiP GIOŚ	W jaki sposób będzie obliczona wysokość wyniesienia gazów ponad komin oraz szerokość aerodynamiczna?
248.	Załącznik nr 3 część D rozdział 1	DOiP GIOŚ	W rozdziale mowa jest o całorocznych, systematycznych badaniach tła zapachowego. Czy oznacza to, że wejdą one do Państwowego Monitoringu Środowiska? Ponadto w załączniku nr 3 część D proponuje się usunąć akapit 2 dotyczący nadzorowania pomiarów przez wioś. Treść tego zapisu nie ma swojego odpowiednika w zasadniczej części projektu ustawy. Z zasadniczej części projektu ustawy nie wynika też, kto ma wykonywać całoroczne badania tła zapachowego, a z przedmiotowego zapisu nie wynika, że pomiary ma nadzorować wioś-jeżeli by tak miało być to powinno to mieć odzwierciedlenie w projekcie ustawy (powinno zostać też wskazane jak ma się taki nadzór odbywać), a także w zmianie ustawy o IOŚ oraz w OSR- nowe etaty w wioś do nadzoru tych pomiarów. Nie wiadomo, kto ma szkolić, gdzie i z jakich środków uczestników badań.
249.	Załącznik nr 3	Mazowiecki Wojewódzki	Należy doprecyzować, kto jest odpowiedzialny za wykonywanie całorocznych

	część D pkt 1	Inspektor Ochrony Środowiska	systematycznych badań tła zapachowego poprzez dodanie odpowiedniego zapisu w zasadniczych części ustawy. Z zapisów ustawy należy sądzić, że powinien to być organ gminy lub organ ochrony środowiska, a więc nie wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, co również nie znajduje swojego odpowiednika w zasadniczej części projektu ustawy. W przypadku, gdyby wykonywanie całorocznych, systematycznych badań tła zapachowego miało być realizowane w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska oraz wojewódzki inspektor ochrony środowiska miałby nadzorować w/w pomiary należy zapewnić inspektorom nowe etaty na realizację nowych zadań, co zostało całkowicie pominięte w Ocenie Skutków Regulacji.
250.	Załącznik nr 3 część D	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Do jakiego fragmentu tekstu projektu ustawy ta część załącznika 3 się odnosi?! Kogo dotyczy? Kto to finansuje?
251.	Załącznik nr 4	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	ZAŁĄCZNIK NALEŻY: albo usunąć (jeden poziom, niezależny od sposobu zagospodarowania terenu) albo zmodyfikować (z wykorzystaniem zaleceń IPPC H4)
252.	Załącznik nr 4 objaśnienie nr 1	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Autor uwag podważa zasadność tego zapisu
253.	Załącznik nr 4	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Uwaga do objaśnień - Autor uwag podważa zasadność tego zapisu
254.	Załącznik nr 7	Śląski Związek Gmin i Powiatów	Nie wymienia takiego bardzo uciążliwego rodzaju działalności jak produkcja pieczarek
255.	Załącznik nr 7 pkt 2	Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska	Proponowane brzmienie: „przechowywanie i <u>stosowanie</u> nawozów naturalnych”.
256.	Uzasadnienie projektu ustawy	Marszałek Województwa Mazowieckiego	Pada stwierdzenie, że skargi kierowane do Inspekcji Ochrony Środowiska na uciążliwość zapachową stanowią ok. 30 % wszystkich skarg dotyczących zanieczyszczenia powietrza, zaś brak metod oceny zapachowej jakości powietrza powoduje, że Inspekcja Ochrony Środowiska nie ma narzędzia do dyscyplinowania podmiotów.
257.	Uzasadnienie	Związek „Polskie Mięso”	Należy również zakwestionować wnioski uzasadnienia do projektu ustawy. Mija się z rzeczywistością argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu, iż przedsiębiorstwa nie będą zobowiązane do nowych wydatków, ponieważ na gruncie dotychczasowych przepisów były zobowiązane do ponoszenia kosztów związanych z zapewnieniem odpowiedniej jakości powietrza. Argument ten jest tak chybiony, że warto byłoby pokusić się komentarz, że skoro, jak twierdzi ustawodawca, przedsiębiorcy zobowiązani są ponosić koszty w związku z jakością powietrza na podstawie już istniejących przepisów, jakież cel prześwieca w takim razie tworzeniu nowej ustawy. Takie działanie jest zupełnie sprzeczne z zasadami prawidłowej legislacji, nie może być bowiem tak, że tę samą kwestię regulować będą dwie różne ustawy. Dodać należy, iż projektowane sposoby eliminowania ewentualnych uciążliwości zapachowych (załącznik nr 2) są kosztogonne i niejednokrotnie trudne do wdrożenia. Wnioski uzasadnienia wydają się

			nie wykazywać także żadnych negatywnych konsekwencji dla rynku pracy (wskazują wręcz na wzrost zapotrzebowania na ekspertów z zakresu oceny zapachowej jakości powietrza), tymczasem ustawodawca zdaje się zapominać, iż projektowane drastyczne sankcje, zależne w dużym stopniu od subiektywnej oceny wspomnianych ekspertów, mogą skutkować zaprzestaniem działalności gospodarczej przez przedsiębiorców zatrudniających wielokrotnie setki pracowników. Zaproponowana regulacja będzie miała także niewątpliwy wpływ na konkurencyjność objętych ustawą podmiotów. Wniosek taki, choć nie wypływa z uzasadnienia, wydaje się oczywisty, gdyż przedsiębiorcy zmuszeni będą ponosić dodatkowe koszty ze względu na administracyjny przymus eliminowania ewentualnych uciążliwości, co będzie wpływać na ich pozycję na rynku. Na koniec podkreślić trzeba, iż niewątpliwie koszty spowodowane koniecznością dodatkowych działań przeciwko uciążliwościom zapachowym przełożą się na koszty funkcjonowania działalności, tym samym na koszty produkcji, a w efekcie końcowym, na ceny dla konsumentów. Sytuacja taka może prowadzić w konsekwencji do masowych bankructw polskich przedsiębiorstw.
258.	Uzasadnienie	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Uwaga do zapisu mówiącego o braku odpowiednika ustawy w dotychczasowym prawodawstwie-to dobrze, ponieważ te zagadnienia obejmuje Prawo Ochrony Środowiska. Oddziaływanie zapachowe jest jednym z najważniejszych oddziaływań na środowisko (jakość powietrza) i musi być określone w raportach OOS
259.	Uzasadnienie	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	W odniesieniu do zapisu, że „jedyną możliwością rozwiązania problemu uciążliwości zapachowej jest ... podjęcie działań zmierzających do ograniczenia tej uciążliwości” jest możliwość zapobiegania (art. 2 ust. 2).
260.	Uzasadnienie	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Niespójna wewnątrznie kompilacja fragmentów tekstów, pisanych jako uzasadnienie innego rozwiązania prawnego
261.	OSR Pkt 7	DOiP GIOŚ	Projektodawca wprowadza zapis, że wyniki oceny będą stanowić podstawę do planowania, a następnie podejmowania działań koniecznych dla zmniejszenia poziomu zanieczyszczenia atmosfery"- w jaki sposób ustawa wpłynie na obniżenie stężeń np. PM10? Wątpliwości budzą sprzeczne ze sobą postanowienia pkt 3 i pkt 7 oceny skutków regulacji. Zgodnie z pkt 3 wejście w życie ustawy nie nałoży na przedsiębiorców nowych wydatków (...)", natomiast zgodnie z brzmieniem pkt 7 wejście w życie ustawy stanowić będzie narzędzie obligujące przedsiębiorców do poniesienia dodatkowych kosztów (...)"
262.	OSR	Krajowy Związek Pracodawców-Producentów Trzody Chlewnej	W „Ocenie Skutków Regulacji”, w sekcji dotyczącej wpływu ustawy na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego znajduje się zapis, iż, „na obecnym etapie trudno jest oszacować koszty jakie zostaną poniesione, ponieważ nie wykonywano dotychczas w tej skali badań przy pomocy metody wskazanej w projekcie ustawy”. Takie wyjaśnienie uznać należy za daleko niewystarczające. Ministerstwo powinno w każdym razie oszacować koszt przeprowadzenia badania jednostkowego oraz określić, przynajmniej w przybliżeniu, ilość instalacji mogących podlegać przepisom ustawy.
263.	OSR Konsultacje 1.	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Brak załącznika

264.	OSR pkt 3	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	Akapit 5: Wpadałoby wyjaśnić, dlaczego te zapisy są dotychczas martwe! Jak uzasadnić decyzję o konieczności wydania „ustawy, która nie ma swojego odpowiednika...”?
265.	OSR pkt 6.	Prof. dr hab. inż. Joanna Kośmider Politechnika Szczecińska	„Przygotowanie projektu ustawy podyktowane jest koniecznością ochrony jakości powietrza” przez jaki resort?